

treball

NÚM. 180 · MARÇ 2009 · PREU: 1,05€



LA REVISTA D'INICIATIVA PER CATALUNYA VERDS

Publicació fundada el 1936 com a òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

ICV PARTICIPA A LA MANIFESTACIÓ "PLANTEM CARA A LA CRISI"

NO PODEM SER SOLIDARIS AMB ELS QUI HAN PROVOCAT LA CRISI

Una nombrosa delegació d'ICV-EUiA va participar el passat 14 de març en la manifestació organitzada per CCOO i UGT, sota el lema "Plantem cara a la crisi". La coalició va ser l'únic partit polític amb bloc propi a la manifestació.

En el marc de la manifestació celebrada a Barcelona el dissabte 14 de març en la que hi van participar més de 20.000 persones, ICV va reclamar una sortida a la crisi basada en el diàleg social i fonamentada en la defensa d'allò que és públic i amb una aposta per la modernització social.

A l'acte hi va assistir una nombrosa delegació d'ICV-EUiA sota el lema "Contra la Crisi: + Ocupació, + Drets Socials". La delegació va estar encapçalada pel secretari general d'ICV, Joan Herrera, la portaveu parlamentària, Dolors Camats, la diputada Laura Massana, el diputat Daniel Pi, el candidat a les europees, Raül Romeva, i el vicesecretari d'Organització, Lluís Moreno, entre d'altres.

Joan Herrera va expressar que "la solució a la crisi ha de passar pel diàleg social, però alhora cal que siguem conscients que l'eixamplament de l'estat del benestar, l'increment de la despesa social i aconseguir que el model de creixement sigui diferent, és la base sobre la qual s'ha de construir aquest país". Herrera va afirmar que els ciutadans i ciutadanes "han dit prou davant les declaracions que demanen sacrificis dels més vulnerables, des de tribunes que representen milions d'euros, com les entitats financeres".

Herrera va afirmar que la resposta a la crisi "no ha de ser equidistant entre els més vulnerables i els més poderosos que són qui han provocat la crisi. Les respostes a la crisi no passen per aprofundir les polítiques que han provocat aquesta crisi. Avui els ciutadans i ciutadanes han de saber que la desregulació, afavorir contractes precaris, els baixos costos laborals i tenir un model de creixement insostenible des d'un punt de vista social i mediambiental han estat les causes de la situació que vivim".

Amb tot, Herrera va advertir que "no es tracta de ser solidaris amb els que han provocat la crisi" i va demanar tot el contrari: "situar l'exigència en aquells que han causat la crisi, les entitats financeres". En aquest sentit Herrera va afirmar que ICV rebutja el model que defensa la reducció dels costos laborals i ha recordat que en els darrers anys les empreses de l'IBEX han augmentat el seu benefici en un 73%, mentre que els sous només s'han pujat un 4%.

Per això Herrera va qualificar l'actitud de les entitats financeres d'"irresponsable" i els va exigir que siguin les primeres que han de fer grans sacrificis.

- La resposta a la crisi no ha de ser equidistant entre els més vulnerables i els més poderosos, que són qui l'han provocat.

- L'actitud de les entitats financeres és irresponsable.

- ICV rebutja una sortida de la crisi que passi per les retallades salarials.

ICV REBUTJA LA INSTAL·LACIÓ D'UN CEMENTIRI NUCLEAR A CATALUNYA

ICV-EUiA va reclamar al delegat del Govern a Tarragona una rectificació immediata per les seves declaracions sobre la possible instal·lació d'un cementiri nuclear (ATC) a Catalunya. El diputat Daniel Pi va instar el delegat del Govern a Tarragona que "compleixi amb les decisions del Parlament de Catalunya" i va recordar que la Cambra catalana va aprovar una resolució que rebutja la ubicació d'aquesta infraestructura a Catalunya.

El delegat del Govern al Camp de Tarragona, Xavier Sabaté, va qualificar el magatzem de residus nuclears com una gran oportunitat per a les comarques de la demarcació de Tarragona.

Daniel Pi, de Tarragona, va mostrar també la seva "indignació per unes declaracions totalment partidistes" de Sabaté i que representen "el menyspreu absolut" del delegat del Govern a les decisions preses pel Parlament sobre aquesta matèria. En aquest sentit, Pi va recordar que la Cambra va aprovar una resolució en contra de la possible instal·lació de l'ATC a les nostres comarques -i per extensió a Catalunya- el març del 2008 i que és "obligació del delegat del Govern complir amb les decisions del Parlament de Catalunya".

Al mateix temps el senador i vicepresident d'ICV, Jordi Guillot, va afirmar que l'emmagatzematge dels residus nuclears és un dels principals perills i problemes de l'energia nuclear. En aquests moments en què alguns estan intentant reobrir el debat per l'aposta nuclear, un bon argument per rebatre aquesta opció és l'exemple concret i pràctic del què fer amb els residus radioactius d'alta intensitat. Finalment Guillot va afirmar que ICV no donarà suport a la instal·lació d'aquest cementiri nuclear. És més, si el Govern de la Generalitat no s'hi oposés, Guillot va afirmar que seria motiu del nostre abandó del Govern.

Finalment Daniel Pi, en nom d'ICV-EUiA va anunciar que continuarà treballant per evitar que el cementiri nuclear (ATC) s'ubiqui a les comarques de la demarcació de Tarragona malgrat "les pressions que ja s'estan manifestant".



Joan Herrera, Mercè Civit, Raül Romeva, Dolors Camats i Ernesto Carrión, a la capçalera de representants polítics de la manifestació

EL GOVERN D'ESQUERRES APROVARÀ, ABANS D'ACABAR EL MES D'ABRIL, LES MESURES CONTRA LA CRISI

ICV-EUiA, PSC i ERC va anunciar el passat 20 de març que l'actualització del Pacte d'Entesa conclourà abans d'acabar el mes d'abril. El vicepresident d'ICV, Jordi Guillot va explicar que les mesures que s'hauran d'incloure en el pla de govern per pal·liar la crisi econòmica passen per més polítiques socials, per protegir els sectors més vulnerables i per més inversió pública en infraestructures sostenibles per frenar la desocupació i reactivar l'activitat econòmica a Catalunya. El vicepresident d'ICV va afirmar que els socis de govern han mostrat bona predisposició a acceptar les propostes d'ICV, com per exemple l'ampliació de les beques menjador o el salari de 600 euros per a aquelles persones que ja no reben prestació d'atur.

Alhora, el Govern de la Generalitat va rebutjar la darrera oferta de finançament del Govern espanyol. Un sistema que reportaria 1.200 milions d'euros addicionals el primer any en vigor del sistema de finançament i 2.000 el tercer, i que va ser rebutjat pel Govern català ja que és insuficient, i a més no es correspon amb el model previst a l'Estatut. El nou sistema de finançament de Catalunya és clau per a l'impuls de les polítiques socials i són inexplicables, des d'una visió d'esquerres i catalanista. Els reiterats incompliments del Govern Zapatero amb Catalunya. En aquest sentit el secretari general d'ICV, Joan Herrera, va emplaçar els partits catalans a un acte unitari si properament no es tanca un acord satisfactori.

JOAN SAURA CESSA EL DIRECTOR GENERAL DE LA POLICIA

ES CREA UNA UNITAT D'INTERLOCUCIÓ I MEDIACIÓ

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Saura, va comparèixer a petició pròpia a la Comissió de Justícia del Parlament de Catalunya per donar comptes dels incidents ocorreguts el 18 de març arran del desallotjament de la Universitat de Barcelona, dut a terme a petició del seu rector. El conseller va revelar que, a més de rebre l'exhaustiu informe policial que va demanar, es va reunir amb membres del cos de Mossos d'Esquadra, dels seus comandaments i dels seus sindicats per conèixer les seves opinions així com amb altres institucions, com el Col·legi de Periodistes de Catalunya, una representació del col·lectiu de fotògrafs, el Sindicat de Periodistes de Catalunya, la comissió de defensa dels drets de la persona del Col·legi d'Advocats de Barcelona, la Federació d'Associació de Veïns de Barcelona, l'Associació Catalana de Defensa dels Drets Humans, l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans de la Universitat de Barcelona i Justícia i Pau.

- El conseller va reiterar la seves disculpes a totes les persones pacífiques que es van veure afectades pels incidents.

- "En alguns moments l'acció policial duta a terme no es va ajustar al principi de proporcionalitat en l'ús de la força".

- L'autocrítica és perfectament compatible amb l'elevada valoració i el prestigi dels Mossos.

El conseller va destacar en la seva intervenció que en la pràctica totalitat de les manifestacions, els Mossos d'Esquadra duen a terme la seva tasca de manera correcta i amb normalitat, per la qual cosa "la bona línia d'actuació dels Mossos no es pot veure posada en dubte pels esdeveniments d'un cas aïllat".

En el seu relat dels fets, el conseller va deixar clar que l'actuació policial va ser en resposta a l'agressió que van rebre els agents dels Mossos d'Esquadra.

En la valoració dels fets, el conseller va reiterar la seves disculpes a totes les persones pacífiques que es van veure afectades pels incidents i va condemnar fermament els grups minoritaris de violents i provocadors "que no fan més que desprestigiar el moviment estudiantil". El responsable d'Interior va expressar que existeixen "dubtes raonables" sobre la conveniència del dia escollit per fer el desallotjament de la UB, així com també sobre la permanència posteriorment d'un reforç a l'entrada que no va poder evitar l'escalada de violència.

El conseller va afirmar que "l'autocrítica és perfectament compatible amb l'elevada valoració i el prestigi dels Mossos. Admetre errors, buscar millores i fer autocrítica no és incompatible amb un profund orgull del cos de Mossos d'Esquadra", va afirmar el conseller abans de desgranar els errors que es van cometre els dies 18 i 19 de març.

Saura també va reconèixer que "es va actuar amb criteris homogenis davant una manifestació heterogènia, sense aplicar procediments selectius contra una minoria violenta que formava part d'una manifestació pacífica" i que en alguns moments l'acció duta a terme no es va ajustar al principi de proporcionalitat en l'ús de la força.

El conseller va explicar totes les mesures que ha pres arran dels fets dels dies 18 i 19 de març. En primer lloc, el cessament del director general de la Policia, Rafael Olmos, com a persona titular del comandament directe del cos de Mossos d'Esquadra i la direcció, coordinació operativa i inspecció dels seus serveis i l'encàrrec al secretari de Seguretat, Joan Delort, que assumeixi directament les funcions de direcció de la Policia.

En segon lloc, la creació de la Unitat d'Interlocució i Mediació dins el cos de Mossos d'Esquadra, que s'encarregarà d'evitar o minimitzar els conflictes de convivència en l'espai públic, tot recollint algunes experiències reeixides que el Departament ha impulsat, per exemple, en conflictes laborals o en altres manifestacions.

En tercer lloc, revisar els protocols d'actuació de la Brigada Mòbil per perfeccionar la seva eficàcia i efectivitat, millorar els mecanismes d'avertiment cap als manifestants o les estratègies dirigides a aconseguir l'aïllament i la neutralització dels violents i garantir l'actuació selectiva i el dret a manifestar-se de la resta.

Finalment, va anunciar la signatura d'un acord de col·laboració entre el Departament d'Interior i el Col·legi de Periodistes de Catalunya per millorar la identificació dels periodistes en les manifestacions, facilitar la comunicació entre mossos i periodistes i fomentar la formació dels agents en el dret a la informació.

Al mateix temps, el conseller d'Interior durant el seu discurs va fer una crida a tots els partits polítics al compromís "de deixar de convertir cada actuació dels Mossos d'Esquadra en una ocasió per posar en dubte aquesta institució".

JAUME BOSCH ACUSA CIU DE VOLER DECIDIR QUINS PARTITS PODEN ASSUMIR DETERMINADES RESPONSABILITATS DE GOVERN

El president del grup parlamentari d'ICV-EUiA, en la seva intervenció a la Comissió de Seguretat, va expressar el suport del grup al conjunt de decisions i de mesures preses pel conseller d'Interior.

En la seva intervenció també va afirmar la seva convicció que el conflicte present a la Universitat no es pot intentar resoldre a partir de mesures d'ordre públic, i va reclamar el lideratge per fomentar el debat, el diàleg i per impulsar els compromisos pressupostaris per tal de normalitzar la situació a la Universitat.

Alhora, va afirmar que la lògica rebel·lia dels joves i la seva preocupació per un futur incert, agreujat per la crisi econòmica, poden justificar mobilitzacions, però mai la violència.

Bosch va destacar l'excepcionalitat que el conseller d'Interior demani disculpes davant dels fets ocorreguts, adopti decisions i faci assumir responsabilitats. Va ser especialment crític amb CiU, ja que mai altres consellers d'Interior van comparèixer per rendir comptes davant d'actuacions policials, ni es van assumir responsabilitats concretes.

Alhora, va denunciar l'actitud poc democràtica de CiU de negar la legitimitat d'ICV per assumir determinades responsabilitat de Govern. Finalment, Bosch va reivindicar la concepció de seguretat d'ICV-EUiA que passa per la identificació d'objectius entre aquells que configuren l'organització social i els qui tenen encomanada la seva protecció, fent possible l'equilibri en la regulació de l'exercici de les llibertats personals i dels drets de la comunitat.

EDITORIAL

LA GRAN DIFERÈNCIA

És evident que els fets i els incidents que es van produir el passat 18 de març després del desallotjament de la UB, a petició del seu rector, no poden ser del grat d'una força política com ICV. Ni les actituds violentes d'un sector minoritari dels i de les manifestants, que res tenen a veure amb el legítim dret a manifestar-se, ni els errors que es van produir durant l'actuació policial i que, en paraules del propi conseller d'Interior, van suposar en alguns moments no ajustar-se al principi de proporcionalitat en l'ús de la força.

La gran diferència fonamental és com s'ha gestionat aquesta situació després dels fets. En primer lloc, s'han admès errors i s'ha demanat disculpes a totes aquelles persones que van resultar ferides mentre pacíficament exercien el seu dret a manifestar-se o, com en el cas dels i de les periodistes, estaven realitzant la seva feina.

En segon lloc, s'han pres mesures a diferents nivells, s'han fet assumir responsabilitats i s'han impulsat accions concretes per evitar o minimitzar els conflictes de convivència en l'espai públic, recollint algunes experiències reeixides i impulsant, per exemple, una Unitat d'Interlocució i Mediació dins el cos de Mossos d'Esquadra.

Si en política no és usual admetre i adoptar decisions que poden resultar controvertides, és encara més excepcional quan estem parlant de les polítiques de seguretat. Només cal recordar la gestió del PP al capdavant de la delegació del govern a Catalunya, o els diferents governs de CiU, on el conseller d'Interior no només no va adoptar mai cap tipus de mesura després d'una actuació policial, sinó que mai va comparèixer públicament per donar cap tipus d'explicacions.

Més enllà d'aquells que volen utilitzar el cos de Mossos d'Esquadra per desgastar ICV, especialment la dreta convergent, en un estat de dret ha de ser plenament compatible el suport democràtic a la institució policial amb l'autocrítica, admetre errors i impulsar mesures d'aprofundiment democràtic en la gestió de la seguretat, que de ben segur revertiran en la pròpia valoració positiva d'aquest col·lectiu per part del conjunt de la ciutadania.

Aquesta ha estat i ha de seguir sent la línia de treball impulsada pel conseller Joan Saura al capdavant del departament d'Interior. La instal·lació de càmeres en les comissaries, que ha suposat acabar amb les denúncies per tortures, n'és l'exemple paradigmàtic.

En definitiva, cal seguir construint un model de seguretat que sigui garant de drets i llibertats i identifiqui objectius compartits entre les organitzacions socials i aquells i aquelles que han de vetllar per la protecció de la societat.

treball

ANY 18 - NÚM. 180 - MARÇ 2009

DIRECTOR: David Cid

CONSELL DE REDACCIÓ:

Pep Altayó, David Cid, Sergi de Maya, Jesús Hernández, Gabriel Losada, Marta Martínez, Clara Rodríguez i Anna Sanz.

CORRECCIONS: Mercè Canals

MAQUETACIÓ: Enriquer Esteve

FOTOS: Enriquer Esteve i Departament de Comunicació d'ICV

COL·LABOREN EN AQUEST NÚMERO:

Ernest Urtasun, Raimundo Viejo, Salvador Milà, Roger Morales, ICV Cunit, Santi Cayuela, Àlex Mañas, Dones amb Iniciativa, Lidia Muñoz, Blai Mesa, Laia Ortiz i Josep Ferrer

REDACCIÓ: Ciutat, 7 08002 Barcelona

TEL.: 93 301 06 12 FAX: 93 412 42 52

CORREU ELECTRÒNIC: treball@iniciativa.cat

WEB: <http://www.iniciativa.cat>

IMPRESSIÓ: Rotimprès

DIPÒSIT LEGAL: B-36.406.91

EDITA: Fundació Nous Horitzons (NIF: G-60193331)

Treball no es responsabilitza necessàriament de les opinions que expressen els articles signats

EUSKADI: CANVIS EN L'ESQUERRA I LA INESTABILITAT COM A HORIZZÓ

Ernest Urtaun
 Coordinador de relacions polítiques d'ICV
 i responsable de relacions internacionals

Les eleccions a Euskadi i la previsible formació d'un govern PSE amb suport parlamentari del PP obren un escenari extremadament incert i inestable. Serà el primer cop que obrim una legislatura amb el nacionalisme fora del Govern i l'esquerra abertzale violenta sense representació parlamentària. Unes eleccions que suposaran l'enterrament de l'herència política d'Ibarretxe i l'obertura d'una nova etapa amb un govern extremadament feble.

La primera cosa que cal dir és que la majoria política del Parlament basc entrant no respon a la majoria social realment existent. 100.000 vots nuls d'una participació total d'1,1 milions és una anomalia democràtica que a ICV denunciem, sobretot perquè és aquesta anomalia la que previsiblement permetrà fer un canvi de Govern.

La veritat és que a Euskadi la correlació de forces ha canviat, sí, però sense alterar la força de cadascun del dos blocs. Dins del bloc nacionalista, el PNV ha arrossegat vot dels seus antics socis de Govern. I Aralar ha aconseguit entrar amb força dins l'electorat de Batasuna. Per altra banda, el PSE ha aconseguit ser més hegemònic dins el bloc no-nacionalista. Però la relació de forces entre blocs continua estàtica i és la desaparició dels 7 potencials escons de Batasuna el que ha alterat el mapa polític.

L'escenari que s'obre ara a Euskadi és extremadament complex. Si ICV ja va mostrar la seva disconformitat amb el camí emprès per Ibarretxe, la decisió de PSOE i PP d'establir una majoria política al Parlament basc que permeti Patxi López ser lehendakari no sembla pas millor. Anem a un escenari amb un govern extremadament feble i ple de contradiccions, un govern que apunta a una legislatura curta. Difícil serà per als socialistes bascos combinar la dura i potent oposició del PNV amb les demandes del PP, tot enmig d'un procés de pau bloquejat i d'una crisi econòmica que ben entrat el 2010

començarà a afectar previsiblement de manera més accentuada Euskadi, que fins ara ha aconseguit, de moment, sortejar-la millor que la resta de l'Estat. Afrontar la crisi econòmica amb el suport parlamentari del PP sembla, ara per ara, una autèntica temeritat i, òbviament, bloqueja qualsevol opció de represa del diàleg per un procés de pau.

D'altra banda, la notícia més positiva de la nit electoral va ser, sense cap mena de dubte, el resultat d'Aralar. A ICV ens felicitem d'aquest resultat per diferents motius.

El primer i el més important, perquè és la primera vegada que emergeix l'esquerra abertzale democràtica amb força, amb un nivell de relació amb la violenta d'1 a 2, cosa que significa que estem per primera vegada davant de la ruptura de l'inescindible món de Batasuna, que fins ara s'havia comportat de forma extremadament hermètica i que ara, en canvi, se situa en uns 100.000 vots que suposen una pèrdua de 50.000 en relació el resultat obtingut pel Partit Comunista de les Terres Basques.

El segon motiu de satisfacció és per les estretes relacions polítiques que ICV hem mantingut amb Aralar des de fa algun temps, un període en el qual hem assistit al seu menysteniment més absolut per part de tot l'espectre polític d'Espanya, nacionalista i no nacionalista, que va tenir el seu moment més àlgid en la negativa del PSOE de formar una majoria de govern alternativa a Navarra. L'emergència d'Aralar és una excel·lent notícia per a l'esquerra, per a Euskadi, per a l'Estat i per a la pau. I, per què no dir-ho, per a la causa ambientalista, en ser Aralar una de les forces polítiques que amb més empena ha aixecat la bandera del medi ambient a Euskadi en els darrers anys. Recomano especialment llegir l'article "*Crisis y ecosocialismo*" publicat per Dani Maeztu, Patxi Zabaleta i Jon Abril al *Correo*.

Els resultats d'Ezker Batua són, de la seva banda, decebedors. Ningú no esperava una davallada d'aquestes característiques, víctimes sense cap mena de dubte de la polarització i de la valenta, però difícil de gestionar, opció empresa per EB d'intentar jugar un paper de pont entre els dos blocs des del Govern. També, la dificultat en el context polític actual de saber explicar el que ha estat una de les gestions més progressistes de qualsevol govern a l'Estat en matèria d'habitatge ha estat un factor important.

Malgrat els magres resultats d'Ezker Batua, ningú no s'imagina que la necessària recomposició de l'espai polític de l'esquerra alternativa al País Basc pugui passar sense tenir en compte el capital acumulat per Javier Madrazo i la seva gent. Des d'ICV hem volgut traslladar de seguida el nostre suport al nou coordinador, Mikel Arana, per desitjar-li sort i oferir-li tot el suport que puguem donar-li des d'ICV.

Amb tot, seguim convençuts que una entesa Aralar-EB segueix sent possible i necessària a Euskadi, i ja en aquestes eleccions hauria permès un resultat electoral molt més òptim per a les dues forces. Cal reprendre l'excel·lent experiència de les passades eleccions municipals a Euskadi, que van mostrar que l'entesa era possible i útil, tot intentant evitar antics errors històrics coneguts de divisió des dels temps d'Euskadiko Ezkerra.

Reprendre el diàleg pel procés de pau i combatre la crisi protegint els més vulnerables hauria de ser el primer punt de l'ordre del dia del proper Govern d'Euskadi. Encara és hora que algú expliqui des del PSE-PSOE com es fa això en un govern en minoria amb el suport del PP. I si l'objectiu no és aquest, i si en canvi un simple esperit de revenja cap al darrer Govern d'Ibarretxe, estem davant d'un cas extrem de miopia política que submergirà Euskadi en una profunda inestabilitat política.†



OPCIONES GALLEGUES

Raimundo Viejo
 Professor UPF

Tota elecció és una opció. En les passades eleccions gallegues s'han posat de manifest dos models contraposats de mobilització. D'una banda, el model de mobilització tradicional de la política de partit, capaç d'organitzar importants xarxes clientelars des del poder local per a finalment promoure la conquesta del poder. Per l'altra, el model de mobilització antagonista, freturosa d'un adequat interdicte partidista en les institucions del govern representatiu.

A la vista dels resultats, les elits del primer d'ambdós models ha fet bé el seu treball, el segon no; i molt especialment pel que fa al BNG, d'entrada molt més procliu a la política del moviment que el PSOE.

Mentre que el PP ha sabut resoldre els seus problemes interns en l'oposició i presentar una candidatura articulada, el PSOE i el BNG han cregut que ells, i no les xarxes que els van enaltir temporalment al poder, eren qui havien guanyat. Aquesta afirmació, difícilment contrastable i sens dubte polèmica des de la perspectiva dels estudis electorals habituals, es pot verificar sense problemes quan deixem de considerar el govern representatiu com un sistema que es produeix a si mateix, i ens fixem en les mobilitzacions.

Al cap i a la fi, per molt representativa que sigui la democràcia, no deixa de ser democràtica. En el terreny del concret això vol dir que, per més que el bipartit pogués haver guanyat les eleccions el 2005, per revalidar el seu èxit extraordinari (literalment: fora de l'ordre) hauria d'haver estat considerada la política del moviment en el disseny de les estratègies. Malauradament, el PSOE des de la Transició i el BNG des de principis dels 90 no han tingut per res en compte el moviment. O pitjor encara: ho han fet, exclusivament, amb la finalitat d'obtenir rèdits immediats. Així s'ha demostrat i així se seguirà demostrant en futures convocatòries si no hi ha una autèntica refundació.

Remetem-nos als fets. El 2005, des de les xarxes d'activistes del més variat signe es van desenvolupar diverses campanyes a fi de què el PP perdés les eleccions. La campanya "*Hai que bota-los*" n'és el millor exemple. Però atenció: que el PP perdés no significava que es volia que el bipartit guanyés. Sens dubte, l'habilitat de pensar en negatiu va tenir uns efectes positius sobre el resultat electoral, però el bipartit va malinterpretar que això significava un xec en blanc.

Al llarg de la legislatura, no obstant això, les xarxes antagonistes no van cessar d'enviar missatges: mobilitzacions contra els incendis, vaga del metall a Vigo, manifestacions en defensa de les ries, etc. Contràriament al desdeny de les elits del bipartit, el sector activista de la ciutadania romania vigilant. En l'inici de la campanya va enviar un missatge inequívoc: "*Governe quem governe, Galiza nom se vende*". El bipartit va fer cas omís i el va obviar tan com va poder. El més sorprenent, però, és que ara es dóna la culpa als mitjans o a la campanya electoral. Sembla que el bipartit prefereixi seguir en l'oposició unes quantes legislatures més.†

COLLSEROLA PARC NATURAL

EL PARC GUANYA 804 NOVES HECTÀREES

El conseller de Medi Ambient, Francesc Baltasar, va signar el passat 16 de març el conveni perquè el Govern s'incorpori al Consorci del Parc per reforçar la gestió del futur Parc Natural de Collserola, que es troba en procés de declaració.

La declaració de la serra de Collserola com a Parc Natural cada cop està més a prop. Aquesta declaració suposaria la màxima protecció per a la serra i la defensa davant de possibles agressions urbanístiques. La delimitació que es proposa inclou la incorporació de 39 sectors perifèrics al límit del Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) actual, amb un valor natural rellevant per poder mantenir la funcionalitat ecològica de la serra. La major part dels sectors que s'incorporen corresponen a sòls, la classificació urbanística dels quals és compatible amb el règim de protecció del PEIN i del Parc Natural. És a dir, són sòls forestals i agrícoles, espais verds, sistemes d'espais lliures o similars.

Al parc s'hi incorporen dues reserves naturals parcials, és a dir, espais naturals d'extensió reduïda i de considerable interès científic declarats com a tal per preservar íntegrament el conjunt d'ecosistemes naturals que contenen o alguna de les seves parts. El futur Parc Natural passarà a tenir una superfície total de 8.320 ha, fet que implica l'ampliació de l'àmbit actual en 804 ha.

- Els objectius del parc seran la protecció, conservació i millora del patrimoni natural.

- L'àrea protegida serà de més de 8.320 hectàrees.

- El departament de Medi Ambient i Habitatge hi destinarà 718.000 euros el 2009.

El desglossament per municipis i la comparativa amb l'àmbit inclòs a la xarxa Natura 2000, segons l'Acord de Govern 112/2006, de 5 de setembre, es detallen a continuació:

	Espai de la xarxa Natura 2000 actual		Parc Natural de la Serra de Collserola		Ampliació prevista ha
	ha	% de l'espai	ha	% de l'espai	
Barcelona	1.646,8	21,8%	1.687,76	20,3%	49,86
Cerdanyola del Vallès	1.390,7	18,5%	1.441,67	17,3%	50,97
Esplugues de Llobregat	62,7	0,8%	64,09	0,8%	1,39
Molins de Rei	949,8	12,6%	1.043,9	12,5%	94,10
Montcada i Reixac	210,5	2,8%	390,09	4,7%	179,59
Sant Cugat del Vallès	1.865,1	24,8%	2.139,62	25,7%	274,52
Sant Feliu de Llobregat	558,6	7,4%	603,73	7,3%	45,13
Sant Just Desvern	385,4	5,1%	437,70	5,3%	52,30
El Papiol	455,1	6,1%	511,49	6,1%	56,39
Sup. total	7.515,8	100%	8.320,05	100%	804,25

Reserves naturals parcials:

	Reserva natural parcial de la Rierada-Can Balasc		Reserva natural parcial de la Font Groga	
	ha	% de l'espai	ha	% de l'espai
Barcelona	205,6	54,1%		
Molins de Rei	37,2	9,8%		
Sant Cugat del Vallès	137,1	36,1%	112,8	100%
Sup. total	379,9	100%	112,8	100%

La incorporació definitiva del Govern al Consorci es realitzarà mitjançant un acord de Govern, que també haurà d'autoritzar l'aportació econòmica anual que el departament de Medi Ambient destinarà a la gestió del consorci. De moment, per al 2009, el departament ja té previst, en el seu pressupost, destinar-hi 718.000 euros. A través del conveni, el Govern també es compromet a tramitar la declaració de la Serra de Collserola com a Parc Natural, que es podria materialitzar a finals d'aquest 2009. Els objectius del parc seran la protecció, conservació i millora del patrimoni natural i els altres valors; l'establiment d'un règim de gestió activa i directa per

mantenir la viabilitat ecològica a llarg termini; la implantació d'una regulació i delimitació dels usos, i també d'un règim per superar l'aïllament de la Serra de Collserola, evitar la fragmentació i urbanitzar els espais agroforestals que hi conté. Davant les crítiques de CiU pronunciades per Xavier Trias i Lluís Recoder, que demanen més celeritat en l'execució del projecte, Cesc Baltasar va recordar que només falten uns mesos per a la declaració definitiva del parc i va criticar aquesta actitud perquè "després de 23 anys al Govern sense mostrar gaire interès en la muntanya metropolitana, ara donin pressa a una qüestió que es produirà d'aquí uns mesos".

SAURA IMPULSA LA LLUITA CONTRA LA VIOLÈNCIA, EL RACISME, LA XENOFÒBIA I LA INTOLERÀNCIA EN L'ESPORT

El departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació està impulsant una renovació de la normativa vigent a Catalunya amb l'objectiu de lluitar amb eficàcia i agilitat contra els problemes de violència, racisme, xenofòbia i intolerància en l'esport i poder exercir plenament les competències previstes en aquesta matèria en l'Estatut d'Autonomia.

Segons va explicar Joan Saura durant la seva compareixença davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana del Parlament, el departament d'Interior ha proposat la creació d'una subcomissió, dins de la Comissió contra la Violència en Espectacles Esportius de Catalunya, que es reunirà, almenys un cop al mes, per poder tractar i fer un seguiment acurat de tots els problemes de violència, racisme, xenofòbia i intolerància que es produeixen a les competicions esportives i que ara només estan recollits en la Llei estatal 19/2007, d'11 de juliol, contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància en l'esport.

L'objectiu de la proposta és poder exercir plenament aquesta competència, prevista als articles 134 i 164 de l'Estatut, lluitar contra la complexitat del fenomen de la violència esportiva i eradicar el racisme, la xenofòbia i la intolerància en els camps d'esport.

Darrerament s'han produït alguns episodis d'aquest tipus de violència, com va ser el cas de les agressions de caràcter xenòfob que van tenir lloc el passat mes de gener contra els jugadors del Rosario Central, equip amb jugadors de diferents nacionalitats, al camp de Sant Martí del barri de la Verneda de Barcelona.

Amb la nova normativa i la creació de la subcomissió es garantirà un major coneixement dels grups violents i una correcta coordinació entre els organitzadors dels esdeveniments esportius i els cossos de seguretat de cara a prevenir i evitar incidents i agilitzar les respostes en cas d'aldarulls.

EL GOVERN CONTRACTA 1.000 PERSONES EN ATUR PER NETEJAR ELS BOSCOS PER PREVENIR ELS INCENDIS

Els departaments d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Medi Ambient i Habitatge i Treball han contractat un miler de persones, durant 3 mesos, per a la neteja dels boscos catalans que han quedat malmesos pels darrers temporals de neu i vent. El secretari general d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, Joan Boada, va destacar la contractació de 1.000 persones "formades i equipades amb els mitjans necessaris per poder netejar els boscos de Catalunya que han quedat malmesos per les nevades i ventades de fa uns mesos".



Boada va explicar que "l'objectiu d'aquesta campanya, que fomenta l'ocupació i alhora fa una tasca social, és la de reduir els incendis forestals abans de l'estiu, en netejar 30.000 hectàrees de boscos catalans que han quedat afectats pels darrers temporals de neu i vent, amb un miler de persones totalment formades i equipades". El Govern ha invertit 7 milions d'euros en la contractació d'aquest personal, que prèviament ha realitzat un curs de formació i salut laboral. El personal ha estat seleccionat en base a tres criteris: l'experiència en el lloc de treball, haver esgotat la prestació d'atur i tenir càrregues familiars. Segons Boada, "es tracta d'una resposta molt potent del Govern de la Generalitat que té dues funcions: d'una banda contractar persones que estan a l'atur i que puguin treballar durant 3 mesos i al mateix temps fer una tasca de prevenció davant els incendis forestals que podrien haver-hi a l'estiu".

NO POT SER QUE LA CRISI LA PAGUI LA CLASSE TREBALLADORA

REUNIÓ DEL GRUP PARLAMENTARI D'ICV-EUiA AMB CCOO

Una delegació del grup parlamentari d'ICV-EUiA es va reunir amb la nova direcció de CCOO i van establir la voluntat de treballar conjuntament per definir les mesures per fer front a la crisi econòmica que s'hauran d'incorporar en l'actualització del Pacte d'Entesa.

La portaveu parlamentària, Dolors Camats, va anunciar el compromís de treballar plegats i traslladar les propostes de CCOO a tots els nivells, des de la Generalitat fins a les administracions on som presents.

De la mateixa manera, la portaveu parlamentària va coincidir amb el secretari general de CCOO, Joan Carles Gallego, amb la diagnosi que "no pot ser que siguin els treballadors i les treballadores els qui acabin pagant la crisi econòmica i per això són necessàries i imprescindibles les propostes dels sindicats". Per això ICV es va comprometre a treballar perquè els drets laborals no pateixin cap retrocés. "Entonem com a pròpies totes les mesures que ens han fet arribar per reactivar l'economia i així ho traslladarem al Govern de la Generalitat", va dir Camats alhora que va compartir el diagnòstic sobre les conseqüències que està provocant la crisi en el teixit social.

Per la seva banda, el secretari general de CCOO va traslladar la demanda del sindicat de "fer bandera" de les seves

propostes anticrisi al Parlament perquè es faci una política decidida des de la Generalitat, alhora que va mostrar la seva preocupació davant de propostes de la patronal CEOE d'abaratir l'acomodament i la reforma del mercat laboral "perquè suposaria fer caure drets laborals aconseguits".

Tant Camats com Gallego van criticar les "velles receptes" que les patronals defensen davant una hipotètica reforma del mercat laboral, com l'acomodament lliure, i van al·legar que no són les fórmules eficients per sortir de la crisi "sinó tot el contrari".

El dirigent sindical va valorar l'actitud "oberta" dels ecosocialistes a escoltar les seves propostes, va destacar que el diàleg social amb el Govern està "bloquejat" davant el posicionament de patronals com la CEOE, alhora que va criticar que l'Executiu espanyol apliqui "pedaços" aïllats en alguns àmbits, en comptes d'abordar un pla integral de xoc per sortir de la crisi de forma positiva.



Imatge de la reunió

ICV RECLAMA AL CONGRÉS LA NECESSITAT DE MODIFICAR EL SALARI MÍNIM INTERPROFESSIONAL

La diputada del Parlament de Catalunya per Iniciativa per Catalunya Verds, Laura Massana, va reivindicar en el Congrés dels Diputats la necessitat d'augmentar el salari mínim interprofessional, després que Espanya tingui l'SMI més baix de la Unió Europea, a excepció de Portugal. Massana va recordar que la proposició de llei que les diputades i els diputats catalans escollits van defensar en el Congrés dels Diputats pretén aportar modificacions "perquè cap treballador o treballadora tingui un ingrés per salari mínim per sota del 60% del salari mitjà actual, tal i com passa a la majoria de països europeus i com indiquen les previsions de la carta Social Europea".

Massana va explicar que, dels països de la UE-15, Espanya té el salari mínim més baix, amb l'excepció de Portugal. En aquest sentit, la diputada ecosocialista va remarcar que fins i tot Grècia té un salari mínim major, tot i que la seva renda per càpita es més d'un 20% inferior a l'espanyola.

A més, la diputada d'ICV al Parlament de Catalunya va recalcar que les diferències en la quantitat de l'SMI no s'expliquen per diferències en els nivells de productivitat que justifiquin una remuneració més baixa: "Si comparem el salari mínim i la productivitat aparent del treball de cada país amb els existents a Espanya, la ràtio resultant situa Espanya molt per sota dels seus homòlegs europeus".

Per aquest motiu, Massana va emplaçar tots aquells que pretenen refugiar-se en la conjuntura econòmica actual per no votar la proposta a "desestimar aquest argument".

Per tot això, la diputada ecosocialista va manifestar que "és del tot necessari corregir el mecanisme d'aplicació per convertir-lo en l'instrument que ha de ser, al servei dels treballadors i de les treballadores". Massana ha destacat que cal tenir en compte, a més, que les pitjors condicions de contractació recauen sobre dones i joves, que són els qui reben els sous més baixos. En aquest sentit, la diputada d'ICV va demanar que s'aprovi aquesta proposta tot entenent que és "de justícia social i un factor de revitalització de l'economia per situar els nostres treballadors i treballadores a l'altura dels països avançats de la UE".

Malauradament, el Congrés dels Diputats va rebutjar aquesta iniciativa legislativa amb els vots conjunts del PSOE i del PP, malgrat que al Parlament de Catalunya el PSC havia donat suport a aquesta iniciativa.

EL CODI CIVIL A DEBAT PARLAMENTARI

Salvador Milà
Diputat d'ICV

Ja s'ha iniciat el tràmit parlamentari del projecte de llei del Llibre Segon del Codi Civil de Catalunya, relatiu a la persona i a la família. Amb aquesta iniciativa es pretén, en primer lloc, adequar la normativa a les noves realitats i demandes socials i culturals. En segon lloc, facilitar i fer efectius els drets recollits en el nostre ordenament constitucional i en el nostre Estatut d'Autonomia en els apartats relatius a drets i deures i els principis rectoris de les polítiques públiques en relació a les persones i a les famílies. I en tercer lloc, disposar d'un nou text que integri el conjunt de la legislació civil relativa a la persona i a la família.

Des del grup parlamentari d'ICV-EUiA abordem aquest procés legislatiu amb voluntat d'obtenir una bona llei,

que respongui a les demandes socials, que reguli les realitats existents, amb serenitat però amb uns objectius clars: fer efectius els drets i principis estatutaris; fer possibles els canvis necessaris per superar situacions existents de desigualtat, de discriminació i d'insuficient protecció de les persones en situació més desfavorida objectivament; superar les velles concepcions patrimonialistes i patriarcales, de submissió i de dependència que han marcat històricament les relacions personals i familiars; prioritzar els interessos dels infants i minimitzar en tot el possible els efectes traumàtics i negatius generats per les crisis familiars.

Tot i que busquem un ampli consens polític i social per fer que les normes relatives a la persona i a la seva realització personal i a les relacions de parella i de família siguin vàlides i acceptables per una gran majoria social,

defensarem la idea que aquestes normes no han d'imposar altres valors que aquells que estan consagrats com a drets humans fonamentals i recollits a la Constitució i al nostre Estatut, sota una concepció laica, vàlida per a tothom i no condicionada per concepcions religioses, molt respectables, però que han de ser assumides pels creients sense condicionar les lliures opcions personals dels altres.

Des d'ICV-EUiA treballarem, en especial, perquè en la regulació de les diferents situacions que es donen en la relació de parella i familiar, tant quan es mantenen estables com quan es trenquen, es prengui com a criteri prioritari el del superior interès dels menors -per damunt d'altres consideracions d'interès patrimonial, econòmic o immobiliari dels progenitors-. També treballarem perquè conceptualment la llei parli més de responsabilitats

compartides de pares i mares, de dedicació, de cura i d'afectes compartits en relació als fills i filles, més que no pas de potestats, de custòdies o de guàrdies.

Per altra banda, apostem per una llei que estableixi principis, criteris i normes bàsiques, que faciliti arribar a acords a mida de cada situació particular, en tant que es garanteixi el respecte als drets fonamentals, no es perjudiqui la part més feble en la relació familiar i no suposi eludir responsabilitats per part de ningú. Volem una llei que ajudi a resoldre els problemes plantejats amb la implicació de les parts, tot buscant sempre l'acord a través de la mediació i del consell expert de juristes, psicòlegs i d'altres professionals i sotmetent tot plegat a un control judicial final que estigui ben preparat, ben informat i ben assistit per pèrits i professionals independents.

DEFENSEM EL DRET A L'HABITATGE

NO ALS DESNONAMENTS EXPRÉS

ICV presenta una esmena a la totalitat al projecte de llei elaborat pel Ministeri d'Habitatge perquè perjudica les persones que no poden pagar el lloguer degut a la crisi econòmica, doncs permetrà que amb l'impagament d'una única mensualitat els residents de l'habitatge siguin desallotjats.

El passat 12 de març el Congrés dels Diputats va aprovar la llei de mesures de foment del lloguer i l'eficiència energètica dels edificis. ICV comparteix la necessitat d'una llei que incentivi el mercat de lloguer, ja que únicament representa un 11% del total del mercat immobiliari de l'Estat espanyol, lluny del 40% de la mitjana europea. Tot i això, va presentar una esmena a la totalitat a la llei, donat que no contempla mesures reals per a l'increment del lloguer i a més a més suposa un risc per als drets dels llogaters.

Joan Herrera va afirmar que "aquesta llei, tal i com s'ha aprovat, pot provocar que molta gent pateixi risc d'exclusió", i va afegir que "el Govern del PSOE ha votat de la mà de la dreta, PP i CiU, a favor d'una llei gens d'esquerres que pot deixar molta gent al carrer". Herrera va destacar també "l'absolut escepticisme" d'aquesta iniciativa per part dels administradors de finques i agents immobiliaris. "Esperem que ara, en la tramitació de la llei, el Govern doni un gir radical i estableixi garanties per a les persones que estan a l'atur o en situació de mobbing immobiliari".

La situació de crisi econòmica actual, amb un atur en augment i una restricció considerable a la concessió de crèdits per part dels bancs, està dificultant el pagament de les rendes i l'augment d'intents de desnonament. Les mesures que preveu aquesta proposició de llei "no revitalitzen per si mateixes el mercat de lloguer i existeix un risc alt que deixi sense habitatge un nombre important de ciutadans". Herrera va assegurar que els col·lectius que defensen els drets dels llogaters no entenen que el fet de la manca de pagament d'una mensualitat de renda pugui donar lloc a desnonament. Aquest fet deixa els llogaters en una situació d'extrema vulnerabilitat, agreujada per la dificultat de garantir mitjançant polítiques el dret a l'habitatge de manera immediata.



"Les mesures que s'estableixen són poc adients i pràcticament inviabilitzades en un context de crisi econòmica", va destacar Herrera durant la defensa de l'esmena, "encara menys si no s'acompanyen d'altres polítiques per protegir el dret a l'habitatge dels ciutadans afectats per la crisi". En aquest sentit, el diputat ecosocialista va assegurar que "totes les mesures estan orientades a beneficiar els

Herrera:

"Existeix el greu risc de deixar sense habitatge, en un termini breu, un nombre important de persones".

"L'habitatge no només és un bé de consum, sinó un dret".

"És incompreensible que no inclogui cap increment de drets per al llogater, com la protecció davant del mobbing o assetjament immobiliari".

propietaris d'habitatges sense regular cap contrapartida favorable als llogaters". El diputat, en la seva intervenció, va insistir a recordar que "l'habitatge no només és un bé de consum, sinó un dret" i va lamentar que l'habitatge "s'hagi convertit en un negoci". En aquest sentit es va fer ressò de la denúncia de la relatora de Nacions Unides sobre la situació de l'habitatge a Espanya.†

LA LLUITA CONTRA ELS TRANSGÈNICS ARRIBA AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

El passat 12 de març, Joan Herrera va presentar una proposició no de llei i una pregunta al Congrés dels Diputats per obrir el debat sobre els cultius transgènics. Actualment, a Espanya és legal la producció de blat de moro transgènic, qüestió que és incompatible amb una política de producció agrària de qualitat, donat que la coexistència a l'aire lliure de cultius convencionals i ecològics amb cultius d'organismes genèticament modificats (OGM) fa impossible la garantia per l'elevat risc de contaminació. Segons afirmen científics i mediambientalistes de tot el món, els transgènics suposen un elevat risc per a la biodiversitat, alhora que suposen l'aposta per un model agrícola intensiu que deixa en mans de multinacionals la producció agrària del país, i no garanteix la subsistència dels agricultors espanyols.

El Govern espanyol, en la reunió del Consell de ministres de Medi Ambient de la Unió Europea, celebrada el passat 2 de març, va votar en contra de la proposta de la Comissió Europea favorable a forçar Àustria i Hongria a aixecar la seva actual moratòria per conrear blat de moro modificat genèticament. Però aquest canvi d'actitud respecte Àustria i Hongria no serveix de res sinó hi ha un canvi d'actitud respecte a l'agricultura a Espanya, on actualment hi ha unes 70.000 hectàrees amb cultius de la mateixa varietat de blat de moro manipulats genèticament que està prohibit a Àustria i Hongria. Per això, ICV ha reclamat que l'Estat espanyol no es quedi en la política de gestos i que es portin a terme tots els tràmits necessaris per declarar l'Estat espanyol territori lliure de cultius transgènics.†

ICV RECLAMA MÉS INVERSIÓ PER A RODALIES A LA SEGONA CORONA METROPOLITANA I A LES ALTRES TRES CAPITALS CATALANES

A finals de febrer el Govern de l'Estat va aprovar un Pla de Rodalies amb una inversió de més de 4.000 milions d'euros (lluny dels 10.000 milions d'euros promesos en campanya electoral) a Catalunya durant els propers 7 anys. Aquest pla és una de les demandes d'ICV per acceptar el traspàs de les competències de les rodalies de Renfe. El pla, tot i incloure algunes de les demandes d'ICV com el túnel de Montcada, el desdoblament de la línia de Vic i del tram Arenys-Blanes, el nou accés a l'aeroport i la nova línia Cornellà-Castelldefels, es mostra insuficient per resoldre els problemes de Rodalies. D'una banda no preveu la quadruplicació de vies a l'entrada de Sants, cosa que impedeix que s'acabi amb els col·lapses que pateix sovint el sistema de Rodalies de Renfe. Però el pla és especialment incomplet quant a millores per a la segona corona metropolitana, ja que no planifica cap millora i, a més, s'incrementarà el temps de trajecte entre algunes ciutats de la segona corona i Barcelona per la disminució dels semidirectes.

Per denunciar aquesta situació, el secretari general d'ICV, Joan Herrera, va oferir una roda de premsa des d'una de les capitals catalanes que es veuran més perjudicades per l'actual model de Rodalies, com és Vilafranca del Penedès. Herrera va afirmar que "aquest és un pla pensat com un pedaç per a la gent de la primera corona, però que menysté aquells qui es desplacen des de fora de la Regió Metropolitana" i va denunciar la situació al Penedès: "Avui triguen més que fa 25 anys per anar de Vilafranca del Penedès a Barcelona, avui tenen la meitat de trens a la UAB que fa 1 any, avui segueixen sense línia a Vilanova i la Geltrú i avui continuen necessitant els regionals per arribar a Tarragona. I el pla no millora cap d'aquestes situacions".

El dirigent ecosocialista va exigir a Renfe que mentre no es duguin a terme aquestes actuacions s'incrementin les freqüències de pas, concretament que tots els trens que hi finalitzen i inicien el seu recorregut arribin fins a St. Vicenç de Calders. "No es tracta d'una gran inversió sinó de voluntat política, i la millora seria evident: un tren cada 15 minuts en dies feiners i un tren cada 30 minuts en dies festius", va reclamar Herrera per a Vilafranca del Penedès.†

Freqüències	
Hora punta (de 6.30 h a 8.30 h i de 19.00 h a 20.00 h)	Cada 15 minuts
Resta d'hores	Cada 30 minuts
Duració del viatge	
A Barcelona-Sants	45 minuts
A Barcelona-Plaça Catalunya	50 minuts
A Sant Sadurní	10 minuts
A Vilanova del Vendrell	15 minuts
Tarifes	
Bitllet senzill	2,00 €
Bonotren (10 viatges)	4,00 €
Abonament Mensual (2 viatges/dia)	3,00 €
Abonament 2000 (Mensual - il·limitat)	3,00 €
Targeta Studi (Trimestral - il·limitat)	3,00 €
Més de 76 trens diaris	

RESPOSTES SOCIALS A LA CRISI DES DEL MÓN LOCAL

JORNADA AMB CÀRRECS LOCALS A TERRASSA

El dissabte 14 de març al matí, en el mNACTEC de Terrassa, es van debatre, analitzar, posar en comú i concretar les respostes i propostes d'ICV i EPM en clau local per donar resposta a la crisi actual.

La crisi econòmica per la que travessa el nostre país està afectant de manera important les economies locals des d'una doble vessant: atur i pèrdua de competitivitat i, alhora, d'aflorament de noves necessitats socials, personals i familiars.

Les xifres d'atur comparatives dels darrers sis mesos en els municipis així ho constaten. S'ha produït un augment de mitjana del 40,16% a les comarques catalanes. En els pobles i ciutats on la coalició té l'alcaldia, la mitjana d'increment se situa en el 39,64%, i en els municipis de Catalunya de més de 30.000 habitants aquesta mitjana de creixement se situa en el 37,10%, amb puntes en ciutats per sobre del 60%.

La crisi ha fet aparèixer un nou perfil d'usuari de serveis socials: unitats familiars amb tots els membres a l'atur, amb prestacions i subsidis molt per sota dels seus ingressos anteriors i amb un important endeutament familiar o, si més no, amb una forta càrrega de despesa per l'habitatge habitual.

Ens trobem, per tant, en una situació on la precarietat afecta tots els estrats socials i tots els territoris i requereix una sortida a la crisi diferent, basada en el diàleg social i fonamentada en la defensa d'allò que és públic i que aposti per una modernització social.

De les ponències i debats realitzats durant la jornada es constatà, una vegada més, que els municipis pateixen doblement aquestes dificultats. Ja que són l'administració més propera a la ciutadania i per tant qui coneix més acuradament la situació i les demandes reals de la població i, alhora, a qui s'adrecen les persones en situació d'atur i amb necessitats urgents. En definitiva, on es produeix la major part de les necessitats és on hi ha menys recursos.

Malgrat aquesta situació, s'explicitaren un seguit de mesures implementades en aquells municipis on governem o es comentaren les propostes presentades als governs locals des de l'oposició que permetrien poder donar respostes d'emergència i de llarg recorregut a la crisi des del món local.

La crisi requereix una sortida basada en el diàleg social i fonamentada en la defensa del sector públic i que aposti per una modernització social.

La proposta de Pacte Local de resposta a la crisi ha de suposar major recursos als municipis i l'articulació d'un seguit de mesures econòmiques, formatives, ocupacionals i socials que des de la concertació amb els agents econòmics, socials i polítics ha de donar resposta i, alhora, avançar cap a un canvi de model productiu i formatiu. En aquests moments és prioritari atendre les persones en situació d'atur (especialment aquelles persones que tinguin exhaurida la prestació d'atur, amb càrregues familiars, amb risc d'exclusió, amb baixa qualificació professional i la nova ciutadania).

Aquest pla requereix d'un canvi de plantejament dels programes i dels recursos de les administracions supra-municipals i d'una veritable organització articulada des dels territoris i des dels principis de la concertació, la cooperació, la cohesió social, la redistribució i la responsabilitat.

El pla concreta tot una relació d'actuacions i mesures conjunturals, estructurals i d'innovació en el camp econòmic i pressupostari que racionalitzen i prioritzen les despeses; en les polítiques actives d'ocupació aposten pels aspectes formatius, d'orientació laboral i d'innovació; i en donar resposta a les obligacions tributàries, creditícies i d'emergències socials.

ELS NOSTRES REGIDORS I REGIDORES



JOSÉ ANTONIO HINOJOSA VERA
SALLENT

Té 60 anys. És regidor i portaveu del grup municipal des del 2007

| Entrevista **Jesús Hernández**

El 2007, després d'una travessia pel desert amb dues legislatures sense tenir cap regidor, ICV va recuperar la representació al consistori. A què creus que es deu aquell èxit?

La travessia del desert va ésser dura, però vam racionalitzar els mínims recursos que ens quedaven. Érem quatre militants contats i algun amic i amiga històrics del PSUC. Teníem el suport i el ànims de la Laura Massana i els companys i companyes de Manresa. Interveníem com a públic en els plens municipals, en l'espai de "precs i preguntes" explicant les nostres idees (participació, cultura, barri estació, immigració, dones, drets socials, ...). Cal remarcar que la situació política municipal 2003-2007 estava marcada per un excés de personalismes, de partidismes i de debat estèril. En aquell context, l'èxit del nostre programa el 2007 marca la diferència amb transversalitat en el contacte amb la gent, amb propostes socials, ecologistes i radicalitat democràtica.

A Sallent hi ha una important explotació minera de potassa que genera ocupació i riquesa, però també problemes com el runam i la salinització de l'aigua. ICV ha demanat la construcció d'una planta de desvalorització de la sal. En quina situació es troba aquesta demanda?

Els runams salins són una de les conseqüències del procés industrial sense límit dels darrers setanta anys de la mineria potàssica. Cal vehicular el dret al

treball i la protecció del medi ambient sense que una cosa perjudiqui l'altra. Cal fer un seguiment de les mesures de la gestió del runam, amb totes les parts implicades (ajuntament, empresa, treballadors, Estat i Generalitat). El grup municipal d'ICV a Sallent vam proposar al Ple una moció per a la creació del Consell Municipal de medi ambient i sostenibilitat com a òrgan de participació ciutadana, que ja està constituït. Quant a la nostra demanda de la construcció d'una planta de revalorització de la sal, estem esperant la resposta per part de l'administració.

El problema més important de Sallent és la situació del barri de l'estació, construït sobre una antiga mina. 100 persones van ser real·lotjades pels moviments de terra. Com valora l'actuació del departament de Medi Ambient i Habitatge i els més de 50 milions d'euros en indemnitzacions?

La problemàtica del barri de l'estació ha estat un procés molt llarg: catorze anys de lluita veïnal, en defensa del seu patrimoni. La percepció que tenim sobre l'estat d'opinió manifestada pels veïns quant al real·lotjament és bona. El departament de Medi Ambient i Habitatge ha actuat amb sensibilitat i dedicació, i ha fet possible un acord amb els veïns. Cal fer un reconeixement als companys, en un principi en Salvador Milà, Jordi Fàbregas com a delegat del Govern, en Josep Ramon Mora, la diputada Laura Massana i finalment la Carme Trilla i en Cesc Baltasar.

Des del grup municipal d'ICV donem suport als veïns, en participar des de l'ajuntament a la comissió de seguiment i vetllar pel compliment dels continguts de l'esmentat acord.

Creus que l'ajuntament de Sallent ha donat la resposta adequada a la crisi econòmica?

En aquets moments la crisi afectada petites i mitjanes empreses dedicades al metall i a la construcció (Cominal i Norden). El problema radicarà en el nou procés d'instal·lació industrial. Actualment tenim planificats nous polígons, però caldrà diversificar els sectors (el logístic, el biomèdic, indústries de reciclatge i aprofitament energètic). El grup municipal d'ICV a Sallent, en el darrer Ple va presentar una moció per a la creació en l'àmbit local d'una Taula consensuada per tots els grups polítics, per fer front a la crisi.

Quin es el projecte d'ICV per a Sallent?

Primer de tot, la prioritat és reforçar l'organització local. Hores d'ara s'ha triplacat el numero d' adherits. ICV a Sallent volem un municipi socialment més just, urbanísticament més digne i econòmicament sostenible. Escoltar l'opinió de les persones és l'eix central de la nostra política. Entenem la política, encara que des de l'oposició, com una forma més de gestionar el que considerem millor per al nostre municipi, per donar noves alternatives pensant en les persones. Per tant, és fer créixer un projecte des de l'oposició tot demostrant que som capaços de gestionar en un futur l'ajuntament.

POLÍTIQUES D'HABITATGE A CERDANYOLA: LA CLARA EMPREMTA D'ICV

Quan ICV de Cerdanyola va accedir a l'alcaldia de la ciutat l'any 2003 es va trobar amb una ciutat que, per dir-ho d'alguna manera, anava a la deriva. Vivia el dia a dia sense cap tipus ni cap voluntat de planificació. Era, i encara és, una ciutat feta a pedaços.

Roger Morales i Puig

Responsable de comunicació d'ICV a Cerdanyola

L'exemple més clar el vam trobar en l'absència de polítiques públiques d'habitatge. L'habitatge fins llavors no només no havia estat una prioritat sinó que, en els pocs casos en què s'havia fet habitatge públic, s'havia fet sense cap criteri coherent. El cas més flagrant el vam tenir en un barri de nova creació, el barri de La Farigola, que s'havia creat sense preveure cap equipament públic. Ara, amb ICV-EUiA al govern, en aquest barri hi haurà un CAP, una escola bressol i un CEIP.

Una de les nostres prioritats, gairebé obsessions, ha estat la planificació. La voluntat d'endreçar la ciutat urbanísticament i mediambientalment. I fer-ho a partir dels signes d'identitat que són propis de l'ideari d'ICV: el creixement urbanístic de la ciutat no es pot fer sense tenir en compte criteris ambientals i criteris socials.

Aquest inici d'any, la ciutadania ha pogut veure un exemple del que són les polítiques públiques d'habitatge amb l'empenya d'ICV. El mes de febrer es va obrir el procés d'inscripció per optar a dues promocions d'habitatge públic a Cerdanyola. Són dues promocions a les zones conegudes com La Clota i els Mallols. En concret, es tracta de 134 pisos, tots ells de lloguer, que van adreçats als col·lectius amb més dificultats: 98 pisos són per a persones menors de 35 anys i 24 són per a famílies monoparentals. També es preveuen pisos per a persones amb dificultats de mobilitat, pisos que es reserva l'ajuntament per a casos d'emergència social (com pot ser, per exemple, els casos de violència de gènere) i, fins i tot, es preveu un pis tutelat per a dotze persones amb discapacitats psíquiques.

Aquestes promocions, a més, tenen un altre valor afegit. Entren dintre del programa europeu Policy del qual en formen part les ciutats d'Stuttgart, Torí i Cerdanyola.



Aquest programa té com a objectius, entre d'altres, dissenyar i aplicar mesures per a la reducció del consum energètic en edificis i per al proveïment d'energia en el centre urbà amb fonts renovables; introduir dissenys arquitectònics innovadors adaptats a l'entorn; integrar el disseny d'edificis i el planejament de forma que es puguin executar els projectes amb eficiència energètica d'una manera econòmicament rendible; incorporar la generació d'energies renovables en els edificis, etc.

Cal destacar, també, que aquestes promocions d'habitatge públic suposen la plasmació d'una de les apostes històriques d'ICV i que ens han diferenciat tradicionalment de la resta de partits: l'aposta per la cultura del lloguer. Tots els pisos d'aquestes promocions són de lloguer. I això en un moment de crisi econòmica com l'actual adquireix més importància. La bona notícia per a la ciutat és que aquestes dues promocions no són les úniques, sinó que se'n preveuen més per als propers anys. I això és fonamental per una ciutat on, degut a l'existència en el nostre terme municipal de la Universitat Autònoma de Barcelona, la demanda de pisos de lloguer és més elevada que en la majoria de municipis del nostre entorn.

L'empenya d'ICV, doncs, en les polítiques públiques d'habitatge a Cerdanyola és clara: polítiques d'habitatge públic que preveuen criteris ambientals i socials.



ICV DEMANA AL PSC DE CUNIT EL SEU POSICIONAMENT ENVERS EL CEMENTIRI NUCLEAR

ICV Cunit

Després de les declaracions del delegat del Govern al Camp de Tarragona i primer secretari del PSC a Tarragona, Xavier Sabatè, en les quals va qualificar el magatzem de residus nuclears com a una gran oportunitat per a les comarques tarragonines, el diputat d'ICV-EUiA al Camp de Tarragona, Daniel Pi, va demanar que rectificari i li va reclamar que "complexi amb les decisions del Parlament de Catalunya". Pi va recordar-li que la Cambra catalana va aprovar el març de 2008 una resolució en contra de la possible instal·lació del magatzem temporal centralitzat de residus radioactius (ATC).

ICV de Cunit demana al PSC i a l'alcaldesa i senadora tarragonina, Judith Alberich, que manifestin el seu posicionament davant la possible instal·lació a les comarques de Tarragona del magatzem temporal centralitzat de residus radioactius (ATC). Davant d'aquesta possible instal·lació, ICV vol que el PSC de Cunit es manifesti a l'igual que va fer davant el Logis Penedès. Cal recordar que llavors el PSC es va desmarcar de l'acord pres pel Consell Comarcal del Baix Penedès en el

qual es deia textualment: "La comarca del Baix Penedès no vol el Logis Penedès" i va acabar donant suport al projecte. Ara, ICV vol saber si el PSC de Cunit i la sra. Alberich respecten les decisions del Parlament de Catalunya i rebutgen la instal·lació d'aquesta infraestructura, o bé actuen com en el cas del Logis Penedès, quan van anteposar els interessos partidistes a les decisions preses.

55 ajuntaments de les comarques del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre i 7 consells comarcals (Alt Camp, Baix Ebre, Baix Camp, Montsià, Ribera d'Ebre, Tarragonès i Terra Alta) ja han manifestat el seu rebuig a acollir el "cementiri nuclear". Pel regidor d'ICV de Cunit, Toni Martínez, "sense que prèviament s'hagi concertat un calendari de tancament de les centrals nuclears l'emplaçament d'un ATC suposaria un risc tant per a la població com per al medi ambient i hipotecaria, no ja la nostra generació, sinó les generacions futures del territori que l'aculli". És per aquest motiu que ICV de Cunit mostra el total rebuig a la possible instal·lació d'aquesta infraestructura a les comarques de Tarragona.

ICV PRESENTA MOCIONS EN ELS AJUNTAMENTS CONTRA LES NUCLEARS I PEL DRET D'ASIL

Al llarg del mes de març, els grups municipals de diversos ajuntaments van presentar dues mocions en defensa d'un pla per al tancament progressiu de les centrals nuclears i en defensa del dret d'asil. Els regidors i regidores demanaran al ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, que procedeixi al tancament definitiu de la central nuclear de Santa Maria de Garoña, a la província de Burgos, que, a partir d'aquest tancament, es posi en marxa un pla de tancament progressiu de les centrals nuclears i que prengui les mesures necessàries per fer possible un sistema energètic sostenible.



El text de la moció recorda que "la central nuclear de Santa Maria de Garoña va ser autoritzada a entrar en funcionament el 30 d'octubre de 1970, amb el que ha complert ja més de 38 anys de funcionament". Aquesta central presenta greus problemes estructurals "fet que ha donat origen a què s'hagin produït 5 declaracions d'incidents, només durant l'any 2008".

Respecte al dret d'asil, davant l'avantprojecte de la nova llei d'Asil que està elaborant el Govern de l'Estat espanyol, el text de la moció mostra la preocupació pel fet que l'avantprojecte "suposa un greu retrocés en les garanties i els drets reconeguts fins ara. Preocupa especialment la devaluació del paper de l'ACNUR, la utilització de llistats de "països segurs" i l'eliminació de la possibilitat de sol·licitar l'estatut de refugiat a les ambaixades i consolats espanyols". La moció presentada en els consistoris sol·licita "al Govern i a tots els grups polítics que es comprometin amb l'aprovació d'una nova llei d'Asil que honri la memòria de centenars de milers de catalans i espanyols que al llarg de la nostra història van haver d'exiliar-se i van trobar una acollida solidària en altres països".

CRISI ECONÒMICA: UNA OPORTUNITAT PER AL CANVI DE MODEL ICV CONSTITUEIX UN GRUP DE TREBALL CONTRA LA CRISI

ICV és la força política catalana que, tradicionalment, ha incidit més en la necessitat d'assolir el canvi cap a un nou model econòmic basat en l'economia productiva i en l'eixamplament de l'estat del benestar front l'actual model basat en el creixement pel creixement, que cerca la generació de plusvàlues a curt termini sense importar les greus conseqüències col·laterals que puguin comportar, com la precarietat laboral o l'excessiu endeutament familiar, entre d'altres.

Santi Cayuela i Tomàs

Coordinador de la Comissió d'ICV de respostes a la crisi
Coordinador de l'àmbit de Polítiques Econòmiques d'ICV

La nostra formació política ha mantingut un debat permanent al respecte, tant en la sectorial d'Economia i Treball com en l'àmbit de Polítiques Econòmiques, reflexió que ens ha portat a plantejar les propostes en matèria laboral, fiscal, financera i econòmica en general, que poden contribuir a aquest canvi. Malauradament, aquestes no han estat escoltades per qui ha tingut la responsabilitat de governar l'Estat espanyol i ara, fruit de la tossuderia tant del PSOE com del PP de mantenir una línia de govern neoliberal, ens trobem que la crisi té un major impacte a Espanya que a la majoria del països avançats.

Malgrat tot, a ICV no hem defallit, ni ho farem, per demostrar a tothom que cal apostar per un nou model que estableixi un repartiment de la renda més equilibrat i que permeti avançar en la millora del benestar de la ciutadania. En aquesta línia, ICV ha establert com a prioritat primera el seguiment acurat dels efectes de la crisi. Fruit d'això, es va crear a finals de febrer un grup de treball anomenat "Comissió d'ICV de respostes a la crisi", compost per dones i homes amb responsabilitats a nivell nacional i membres de la sectorial i de l'àmbit, amb dos objectius bàsics: fer el seguiment de la crisi i l'elaboració de propostes d'ICV com a resposta i sortida a la crisi.

Pel que fa al primer objectiu, hem concentrat la feina en el seguiment de les dades econòmiques que aparguin, les propostes plantejades des dels Governos, així com fer el seguiment de tots els ERO que es presentin a Treball (i el seu tractament des del Govern), amb contacte directe amb els comitès d'empresa.

Pel que fa al segon objectiu, hem posat l'accent en la preparació d'un "Relat de Política Econòmica d'ICV", que serveixi per coordinar i garantir la coherència de les nostres propostes, en tots els àmbits de l'Administració Pública (Estat, Generalitat i municipal) així com pel que fa a l'actuació dels departaments governats per ICV i dels nostres grups parlamentaris i municipals.

En aquest sentit, cal indicar que ICV ha iniciat, fa pocs dies, una roda de reunions amb agents socials i econòmics d'arreu del territori, així com un seguit de contactes amb la premsa també en l'àmbit territorial, per tal d'explicar les nostres propostes, incloent-hi, en un nivell preferencial, els trets més rellevants de la nostra proposta de revisió del Pacte d'Entesa.

Tanmateix, aquesta Comissió, fa el seguiment dels actes d'explicació/debat de les nostres propostes per

Cal apostar per un nou model que estableixi un repartiment de la renda més equilibrat i que permeti avançar en la millora del benestar de la ciutadania.

sortir de la crisi, arreu del territori, així com d'altres actuacions més puntuals en l'àmbit de la política econòmica, com a resposta des d'ICV a la crisi.

Lògicament, aquesta Comissió resta oberta a les aportacions i propostes de totes aquelles persones que puguin i vulguin participar-hi, tot garantint així que les nostres propostes gaudeixin d'una reflexió més àmplia i acurada. Us animem a totes i a tots a aportar-hi el vostre "granet de sorra".

www.contralacrisi.cat

INICIATIVA VERDS PARTICIPA EN EL CONGRÉS DEL POLO DEMOCRÁTICO ALTERNATIVO DE COLÒMBIA

Àlex Mañas

Responsable d'ICV de Relacions amb Amèrica Llatina

Els passats 26, 27 i 28 de febrer va tenir lloc a Bogotà el II Congrés del Polo Democrático Alternativo de Colòmbia, sota el lema El Poder de la Unidad. Com a ICV vam ser-hi convidats i hi vam ser presents, confirmant d'aquesta manera l'estreta relació que com a ICV estem mantenint en els darrers temps amb aquest il·lusionant nou projecte de l'esquerra democràtica colombiana.

El PDA és un partit jove, de no més de 4 anys, que sorgeix de la fusió de les antigues formacions Polo Democrático Independiente i Alternativa Democrática. Tot i això, el seu candidat presidencial, Carlos Gaviria, va obtenir un 22% dels vots a les passades eleccions, sent així el segon candidat més votat després del president Álvaro Uribe. El millor resultat obtingut mai per un candidat d'esquerra en unes eleccions presidencials.

En aquest darrer Congrés el debat sobre la política d'aliances de cara a les presidencials del 2010 i quina és l'alternativa de solució al conflicte armat que assetja Colòmbia van ser els elements claus de debat i de discussió. La proposta encapçalada per Carlos Gaviria, partidari d'articular una alternativa inequívocament d'esquerra a la majoria uribista i de buscar una sortida al conflicte armat mitjançant una negociació política amb les guerrilles de les FARC i de l'ELN, va ser la majoritària en el Congrés. Enfrontats a Gaviria, i encapçalats pel senador Gustavo Petro, els sectors centristes del PDA apostaven per una àmplia

coalició anti Uribe, amb el Partit i Lliberal i sectors del Partit Conservador, i per un posicionament davant el conflicte armat que prioritza la solució guerrillera per sobre de la negociació política.

Finalment, Carlos Gaviria va ser reescollit president del PDA amb més del 60% dels vots. A l'Executiva Nacional la llista on hi eren presents els companys i companyes amb qui des d'ICV tenim més relació, sectors d'esquerra democràtica de tradició sindical, va esdevenir la llista més votada del Congrés.

A Colòmbia, les reiterades violacions dels drets humans fan indispensable treballar per un canvi de govern.



Carlos Gaviria va ser reescollit president del PDA amb més del 60% dels vots

Sumant el resultat de la resta de llistes que donen suport a Carlos Gaviria, les idees d'aquest tindran el suport de més d'un 80% de la nova Executiva Nacional.

El Congrés va ser tens i els sectors centristes han amenaçat amb la ruptura, abans, durant i després del Congrés. Des d'ICV esperem i desitgem que aquesta ruptura no es produeixi, i és per això que seguirem col·laborant i donant suport a totes les iniciatives encaminades a reforçar la unitat del Polo i la candidatura de Carlos Gaviria a la Presidència del país.

Colòmbia és avui, conjuntament amb Perú, un dels dos únics països del Con Sud amb governs neoliberals. El cas de Colòmbia és especialment greu, és el segon país del món en nombre de desplaçats per la guerra, després de Sudan, i les reiterades violacions dels drets humans en nom de la mal anomenada "política de seguretat democràtica" fan indispensable treballar per un canvi de govern. Un nou govern amb valors ètics i de justícia social que aposti per la pau i la reconciliació enfront l'actual govern que ha fet de la violència i la fractura social la seva principal característica.

En el marc del Congrés vam mantenir trobades amb els dirigents de les minories indígenes i afro del país, així com amb les delegacions presents del PRD de Mèxic i del PT de Brasil. Vam intervenir en una taula rodona sobre la crisi global i nombrosos companys i companyes del PDA ens van expressar la seva voluntat de constituir una xarxa ecosocialista en el si del PDA.

AVORTAMENT, UNA REALITAT, UN DRET

LES DONES VOLEM EL DRET A DECIDIR SOBRE EL PROPI COS

Ens trobem en un moment decisiu pel que fa al reconeixement d'un dret de les dones que s'ha vist vulnerat durant molts anys, el dret a decidir sobre el propi cos, una de les demandes històriques del moviment feminista i de la nostra organització.

Dones amb Iniciativa

Aviat, el Govern de l'Estat espanyol presentarà l'avantprojecte de llei de l'avortament. Aquest text significarà, ben segur, un avenç en l'assumpció de drets a la nostra societat, estarem amatents per tal que sigui satisfactori per a totes les dones i de forma molt especial per a les dones que es troben en situació de vulnerabilitat.

Dones amb Iniciativa i la Comissió Executiva d'ICV van aprovar el passat gener el posicionament d'ICV davant la imminent regulació de l'avortament, que aposta fermament per una Llei Integral de Drets Sexuals i Reproductius que abordi aquests drets de manera integral i que garanteixi els drets de les dones a decidir sobre el propi cos.

Els drets de les dones són el barem amb el qual s'ha de regir la futura legislació. La proposta d'ICV parteix d'aquest principi, per això volem que les dones puguin decidir sobre la maternitat i situem els límits d'aquest

dret en el moment en què el fetus pot ser viable fora del claustrer matern. Aquest límit està avalat per la comunitat científica, concretament per l'Organització Mundial de la Salut i, a casa nostra, entre d'altres, pel Comitè Consultiu de Bioètica de Catalunya, organisme depenent del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya.

El posicionament de Dones amb Iniciativa i d'ICV planteja en primer lloc la despenalització de l'avortament, que avui encara és un delicte. La interrupció voluntària de l'embaràs no està regulada, simplement hi ha determinats supòsits en els que es despenalitzava el delicte d'avortament. La llei que volem ha de posar en primer lloc la prevenció, l'educació i la informació del dret a la salut sexual i reproductiva. Això suposa doncs, que la futura llei ha d'incloure l'educació sexual i en la cura de la salut com a assignatura obligatòria i curricular en el sistema educatiu, també la formació als professionals i l'accessibilitat als mètodes anticonceptius.

Pel que fa a la regulació de l'objecció de consciència, aquesta ho ha de ser a títol individual; és a dir, que els centres sanitaris públics no puguin objectar, ans al contrari han de garantir el personal necessari per a aquests tipus d'intervenció. La interrupció de la gestació és una prestació que el sistema públic ha de garantir disposant en tot moment dels equips tècnics i professionals adequats.

La futura llei de Drets Sexuals i Reproductius ha d'acabar amb l'ambigüitat i la desprotecció que tant dones com professionals han patit durant molts anys, i ha de donar resposta a una realitat i a un dret que les dones fins ara no han pogut veure reconegut, el dret a decidir sobre el propi cos.†

Si voleu consultar el posicionament complet el podeu trobar a: <http://www.donesambiniciativa.cat/documents>

ENTREVISTA



ISABEL ISERTE

Vicepresidenta de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears

Isabel Iserte és infermera, actualment treballa a l'Agència de Salut Pública de Barcelona. Durant molt de temps va compaginar aquesta feina amb la d'infermera en una clínica de Barcelona autoritzada per a practicar avortaments. També porta 10 anys com a vicepresidenta de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears (APFCIB) i ha format part del Comitè Executiu de la Federació Estatal de Planificació Familiar.

“LES DONES DEMANEM EL DRET A DECIDIR SENSE TUTELES, UN DRET RECONEGUT A LES DIFERENTS CONFERÈNCIES DE DRETS HUMANS”

Entrevista Lidia Muñoz

Ens podries parlar una mica de l'Associació, quins objectius té i quines activitats realitza?

L'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears (APFCB) és una entitat no governamental interdisciplinària d'àmbit autonòmic formada per persones interessades en la salut afectiva i sexual i en la planificació familiar. Alhora, treballa d'una forma transversal la dimensió de gènere que aquesta temàtica implica de forma molt important. Es va constituir a Barcelona l'any 1982, arran del sorgiment dels Centres de Planificació Familiar. Es proposa impulsar, fomentar i facilitar la sensibilització, la prevenció i l'educació de la societat en l'àmbit de la salut sexual i reproductiva.

Davant la nova regulació de l'avortament per part del Govern, s'ha parlat d'una proposta d'una llei de terminis que consistiria en l'avortament lliure fins a les 14 setmanes i de fins a 22 setmanes, per prescripció mèdica, en cas de risc per a la mare o per al fetus. Com valoreu aquesta proposta?

És una proposta de llei molt restrictiva que deixarà fora moltes dones, com sempre les més vulnerables. Avui en dia s'estan fent diagnòstics prenatals a les 24 i 26 setmanes que detecten malformacions. Aquestes dones hauran de marxar, un altre cop, a països com Holanda i Anglaterra, amb lleis progressistes i on la taxa d'avortaments, curiosament, és més baixa. És clar que només hi podran anar les dones amb possibilitats econòmiques. Tornarem a demostrar que l'avortament és un cas clar d'hipocresia i economia.

No entenem tampoc el perquè de les 14 setmanes. Si l'argument és que es recull el 90% de les demandes, jo els hi recordaria que el 10% restant són unes

10.000 dones que només tindran el recurs de marxar, si poden, o de recórrer a l'avortament clandestí. No volem dones de primera i dones de segona.

Quina és la proposta que defensa l'Associació i per quina raó?

La nostra proposta és: avortament per lliure decisió de la dona fins a les 24 setmanes, que és el límit de viabilitat fetal segons l'OMS. Les dones demanem el dret a decidir sense tuteles, potser és hora de què ja no demanem sinó que exigim un dret reconegut a les diferents conferències de drets humans celebrades arreu del món i signades pels representants del Govern de l'Estat espanyol.

Pel que fa les indicacions, la nostra proposta és la següent: per salut de la dona, entenent per salut la definició de l'OMS; és a dir, l'estat del benestar físic, psíquic i social, aquesta indicació, sense límit de setmanes. Per malformació del fetus, avalat per un comitè mèdic que ha de respondre amb un màxim de 48 hores, sense límit de setmanes.

Nomes així, amb una llei progressista, estarem donant la prestació, amb seguretat per als professionals i per a les dones, que es correspon a la realitat de l'avortament actual en el nostre Estat. Per suposat, exigim que estigui contemplat dins la prestació de la sanitat pública com qualsevol prestació sanitària més.

Sobre aquest tema de l'avortament, en quina situació ens trobem avui en dia a Catalunya? Quins són els problemes més greus que s'haurien d'abordar, sota el teu parer?

Una de les deficiències que cal abordar amb urgència és el desequilibri territorial d'assistència: no hi ha cap clínica ni a Tarragona ni a Lleida.

D'altra banda, també el sistema de cofinançament, per nosaltres vergonyós, que durant més de 20 anys es porta man-

tenint entre el Departament de Salut de la Generalitat juntament amb el Ministerio de Sanidad y Consumo. Hi ha una moció presentada per ICV, per la sra. Dolors Comas el novembre de 2004, referent a la gratuïtat de l'avortament a Catalunya, votada i aprovada i, lamentablement, oblidada pel que sembla. Vull recordar que l'avortament és, des de fa més de 10 anys, gratuït a les comunitats d'Andalusia i València.

També s'ha de fer un reconeixement als professionals que durant aquests 24 anys han donat el servei sociosanitari de qualitat que la sanitat pública catalana ha estat incapaç de donar. Esperem que la seva experiència es tingui en compte a l'hora de formar nous professionals per tal d'incorporar la prestació a la sanitat pública. També reivindicuem tot el que fa referència a la formació universitària, fins ara inexistent, en qüestions d'avortament.

Fa poc que l'APFCIB ha guanyat el premi Maria Aurèlia Capmany de l'Ajuntament de Barcelona. En què consisteix el vostre projecte?

El nom del projecte és Estratègia de sensibilització sobre els drets sexuals i reproductius de les dones a Barcelona. Per tal que la població pugui gaudir i exercir els drets sexuals i reproductius cal empoderar-la de la millor manera que coneixem: informant i sensibilitzant. Això permetrà que es pugui decidir amb llibertat.

Aprofitant que els DSIR són dotze, creiem que es pot fer una campanya que duri un any i cada mes es treballi un dret diferent. Es faran diferents activitats per cada dret i cada mes s'utilitzarà un espai de referència per a les dones de la ciutat de Barcelona. A més, les activitats proposades es faran amb la col·laboració d'altres entitats especialitzades, com per exemple l'Associació Catalana de Llevadores, la Societat Catalana de Contracepció, etc.†

ICV I IU TANQUEN L'ACORD DE COALICIÓ PER A LES ELECCIONS EUROPEES

El passat 18 de març ICV i IU van segellar de manera definitiva el pacte electoral per concórrer en coalició a les eleccions al Parlament Europeu del proper 7 de juny. Raül Romeva, l'actual eurodiputat d'ICV i novament candidat, ocuparà el segon lloc de la llista conjunta.

La candidatura conjunta serà encapçalada pel també eurodiputat d'IU, Willy Meyer. L'acord assolit ha de permetre rellançar l'esquerra transformadora a nivell d'Estat, en un moment en què la situació de crisi econòmica fa més necessari l'impuls de polítiques d'esquerres i ecologistes i la defensa dels drets socials dels treballadors i de les treballadores. Cal tenir present que en aquestes eleccions hi ha una circumscripció electoral única per a tot el territori de l'Estat, cosa que fa que cada vot sumi de la mateixa manera per a la llista unitària. És per això que la mobilització de l'esquerra verda arreu de l'Estat serà crucial per, com a mínim, revalidar els resultats del 2004.

Aquesta configuració de les llistes dona a ICV la possibilitat de revalidar la seva presència al Parlament Europeu per als propers 5 anys, si bé en aquests comicis l'escó anirà més car: l'Estat espanyol passa de 54 a 50 eurodiputats amb la redistribució de l'Eurocambra després de l'accés de Romania i Bulgària, segons l'actualment vigent Tractat de Niça.

Pel que fa al contingut, la campanya tindrà un elevat component social, amb la crisi com a eix central de la campanya. Davant una situació de crisi econòmica, que ha demostrat totes les contradiccions del sistema capitalista, cal construir una Europa diferent que aposti per una veritable regulació financera i pel control dels moviments especulatiu de capital i que giri l'esquena de manera definitiva als paradisos fiscals.

Les propostes concretes de la coalició giraran entorn a la defensa de l'Europa social, la protecció de les condicions laborals dels treballadors i de les treballadores, acabar amb les polítiques que criminalitzen els i les immigrants i retallen els seus drets, i la construcció d'un nou model energètic i agrícola a escala europea.

Cal construir al Parlament Europeu una majoria de forces polítiques d'esquerres i ecologistes que aturin el gir a la dreta dels darrers anys, on s'han impulsat polítiques clarament de dretes i neoliberals com la directiva de les 65h, finalment rebutjada, o la directiva de retorn, coneguda com a directiva de la Vergonya.†



Laia Ortiz, Jordi Guillot i Ernest Urtasun, a l'esquerra, negociant les condicions del pacte amb els representants d'IU

- ICV ocuparà el número 2 de la llista amb IU.
- Les respostes socials a la crisi eix central del programa.
- Cal construir una majoria d'esquerres i ecologista que aturi el gir a la dreta de la Unió Europea.

PROHIBICIÓ DE TRANSGÈNICS A LA UE

El Consell dels ministres d'Agricultura de la UE, reunit el passat 2 de març, va decidir no aixecar la prohibició del cultiu d'una varietat de blat de moro transgènic a Àustria i Hongria, tal i com proposava la Comissió Europea. Tantes vegades responsable de decisions controvertides i impulsor de les polítiques de dretes de la UE, aquesta vegada el Consell ha blocat les intencions de la Comissió Europea d'aixecar la prohibició del blat transgènic en aquests dos països.

L'obstinació del president de l'Executiu comunitari, José Manuel Durao Barroso, per sembrar la Unió Europea d'organismes genèticament modificats, que xoca amb l'oposició frontal a la majoria creixent de l'opinió pública, és coneguda des de fa temps. Tanmateix, aquesta vegada la pressió social ha donat el seu fruit i una àmplia majoria dels vint-i-set van votar en contra d'aixecar la prohibició de blat transgènic a Àustria i Hongria.

Cal destacar el vot contrari també de l'Estat espanyol, tradicionalment ambigu, però que aquest cop va saber copsar el reclam social. Properament hi haurà una votació europea similar, en aquest cas en relació a les prohibicions a França i Grècia.†

MULTILINGÜISME A LA UE

Davant la proposta d'informe sobre multilingüisme aprovada a la comissió de cultura del Parlament Europeu, que amb esmenes impulsades pel PP representava una font de censura al model d'immersió lingüística de Catalunya, eurodiputats i eurodiputades catalanes, entre ells Raül Romeva, van preparar un informe alternatiu.

Finalment el Parlament Europeu va rebutjar una resolució presentada pel PP que qüestionava la immersió lingüística. "Celebrem que per una vegada el Parlament Europeu no hagi caigut en la trampa del PP" va declarar Romeva. En aquest sentit, l'eurodiputat eco-socialista va manifestar que "hem aconseguit corregir un intent d'instrumentalització per part del PP sobre el debat del multilingüisme que no pretenia una altra cosa que debilitar el model català", alhora que va destacar que la resolució finalment aprovada posa de manifest la clara necessitat d'apostar pel multilingüisme i pel model exemplar que tenim a Catalunya.†

ICV ES COMPROMET A DEFENSAR ELS DRETS DELS ANIMALS DES DEL PARLAMENT EUROPEU

El passat 6 de març el cap de llista d'ICV a les eleccions europees, Raül Romeva, es va reunir amb entitats i associacions amigues dels animals per recollir les seves propostes a nivell europeu.

La reunió mantinguda amb representants d'organitzacions com Fundació Altarriba, FAADA i Anima Naturalis va servir per renovar el compromís de defensar el benestar dels animals, de lluitar per la prohibició de les curses de braus, de replantejar el model agrari i de què ICV esdevingui l'altaveu de les entitats animalistes al Parlament Europeu.

Les propostes d'actuació a nivell europeu acordades se sintetitzen en 5 eixos: la sobreexplotació dels animals en granges, la necessitat de modificar les pràctiques que comportin tortura als animals, la preocupació pels animals que estan en captivitat i pel seu benestar, i la recuperació del debat de la utilització dels animals per a l'experimentació científica. A més, tant els representants de les entitats animalistes com ICV van manifestar la voluntat de continuar treballant conjuntament per marcar les prioritats concretes de la propera legislatura.

En relació al tema específic de les curses de braus, Romeva es va comprometre a continuar treballant per tal que es retirin les subvencions europees a qui fomenti curses de braus, així com qualsevol activitat que comporti la tortura d'un animal per a l'entreteniment. Cal tenir en compte que tot i que no existeix una línia presupostària directa per fomentar les curses, sí que hi ha encara ajudes públiques que poden rebre les instal·lacions que es dediquen a la cria de toros, i aquelles que acullen l'espectacle. Retirant qualsevol tipus de subvencions i ajudes públiques que les incentivin, aquestes tindrien molt complicada la subsistència.†



Raül Romeva, en la roda de premsa posterior a la reunió

LA FUNDACIÓ, REFERENT DE LA REFLEXIÓ POLÍTICA

JAUME BOSCH PRESENTA ELS CANVIS ORGANITZATIUS DE LA FNH

Després de l'aprovació de la modificació de la seva estructura organitzativa, Jaume Bosch, president de la FNH, ha explicat que els canvis pretenen reforçar l'activitat de la Fundació "per poder explotar al màxim les seves potencialitats i fer que sigui un referent del catalanisme d'esquerres", especialment en qüestions com la recuperació de la memòria democràtica i de "la reflexió política de l'esquerra verda nacional".

Per Bosch és fonamental "teixir complicitats amb entitats de dins i de fora de Catalunya, per configurar un espai de pensament ecologista i d'esquerres el més ampli i articulat possible". Un dels canvis és l'ampliació de les vicepresidències. Josep Vendrell, que era l'únic vicepresident, deixa el seu lloc a Maria de la Fuente i Quim Brugué (professor de Ciència Política a la UAB), que ocuparan aquestes noves vicepresidències. Maria de la Fuente, a més de ser vicepresidenta, seguirà com a directora de la Revista *Nous Horitzons*, que el proper any commemorarà el seu 50è aniversari. També hi haurà canvis al capdavant de l'Institut de la Memòria Històrica, que passarà a dirigir el documentalista Marià Hispano. El patronat també s'ampliarà i incorporarà Carles Feixa, Núria Parpal, Francesc Vallverdú, Hortènsia Grau, Antoni Morral, Marià Hispano, Carles Riba, Sònia Ortega, Àlex Mañas i Noemí Ayguasenos.

Fruit de l'èxit de les experiències d'activitat descentralitzada, com els cicles de noves realitats polítiques de Sant Feliu, les jornades d'immigració de Reus o el cicle de conferències de Lleida, la Fundació reforçarà la seva activitat al conjunt del territori. Per fer-ho, s'han nomenat diferents responsables territorials: Susanna Fornieles a l'Alt Pirineu i Aran, Joan Esteller (exmembre del Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Radio-televisió) a les Terres de l'Ebre, Lluís Balart (director del Museu d'Història de Tarragona) al Camp de Tarragona, Jordi Figuerola (professor de la UAB) a la Catalunya Central i Joan Miró (professor a la UdG) a Girona i Ramon Camats (professor a la UdLl) a Lleida.

Amb aquest esperit d'enfortiment de vincles amb altres organitzacions també es consolidarà l'espai del Triangle de Mar Blava. L'institut, que actualment organitzava activitats conjuntament amb membres de l'esquerra dels territoris de parla catalana, es dotarà de més estabilitat amb uns responsables fixos que marcaran els programes que es desenvolupin. Noemí Ayguasenos (membre de l'Executiva d'ICV), Josep Altayó (responsable de cultura d'ICV) i Jaume Salmerón (regidor d'Arbúcies) seran els encarregats de dirigir l'Institut a Catalunya.

Els encarregats al País Valencià seran Dolors Pérez (regidora de l'ajuntament de Sueca), Carles Arnal (membre dels Verds-Esquerres Ecologista del País Valencià) i Oto Luque (membre del Bloc Nacionalista Valencià). Joan Francesc López Casanoves, de Menorca (escriptor i exdiputat al Parlament de les Illes), Miquel Àngel Llauger, de Mallorca (diputat pels Verds al Parlament de les Illes) i Josep Ramon Balanzat, d'Eivissa (Director General de Cooperació del Govern de les Illes) seran els responsables a les Illes. Completen la llista Isabel Lozano (presidenta dels Verds d'Andorra) per Andorra, Christian Martínez (director de l'escola Comte Guifré de Perpinyà) i Pere Manzaneres (director de Ràdio Arrels de la Catalunya Nord) de la Catalunya Nord i Carles Sechi de L'Alguer (diputat al Parlament de Sardenya, exalcalde de l'Alguer). La FNH s'ha dotat també d'un Secretariat reduït que gestionarà l'activitat quotidiana.†



Acte de la Fundació Nous Horitzons

TEMPS D'INTERSECCIONS

LA JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA (1970-80)

El passat 14 de gener es va presentar a l'auditori del Museu d'Història de Catalunya el llibre *Temps d'interseccions: La Joventut Comunista de Catalunya (1970-80)*, que ha editat la Fundació Ferrer i Guàrdia amb el suport del Memorial Democràtic, el Centre d'Estudis sobre les Èpoques Franquista i Democràtica i la Fundació Nous Horitzons.

L'acte de presentació del llibre, que ha estat escrit per l'historiador Xavier Domènech Sampere, va ser presidit pel conseller d'Interior i Participació, Joan Saura, i va comptar amb les participacions del propi autor i d'exmilitants de la JCC, com Andreu Mayayo, Joan Pallisé i Domènec Martínez. Una prolongació més de l'acte de commemoració del 35è aniversari de constitució del Comitè Nacional de la Joventut Comunista de Catalunya, celebrat en el mateix lloc el juny del 2005, amb la presència de Maria Salvo, Clara Ponsati, Laia Ortiz, Josep Maria Riera i Joaquim Fradera.

Jordi Serrano, un dels impulsors del projecte, va afirmar que "amb la publicació d'aquest valuós treball volem contribuir a fer visible una generació, la generació que era jove en els darrers anys del franquisme i de la transició".

L'autor del llibre, Xavier Domènech, va destacar que "la història de la JCC és una història que s'externalitza cap a la societat amb una ànima pròpia, una història que es viu al bell mig de les principals cruïlles de l'antifranquisme català".

Andreu Mayayo en la seva intervenció va voler avaluar "la feina reixida d'en Xavier Domènech" i va destacar que "no és fàcil superar la memòria fotogràfica dels protagonistes i el garbuix de sentiments, personals i intransferibles, per bastir una construcció cinematogràfica amb una multitud de mirades i un fil conductor explicatiu fonamentat en l'acció política col·lectiva".†

LA LLIBRERIA

TEMPS D'INTERSECCIONS

La Joventut Comunista de Catalunya (1970-80)

De Xavier Domènech Sampere. Editat per la Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia.

El llibre, editat per la Fundació Ferrer i Guàrdia amb col·laboració de la Fundació Nous Horitzons, explica la història de la JCC en la seva formació, maduració i destrucció tal com s'havia conegut fins llavors. És una història que arrela en la dècada dels seixanta i que tanca un dels seus principals cicles a principis dels vuitanta. No és la història només d'una organització juvenil al servei d'un partit, és una història que s'externalitza cap a la societat amb una ànima pròpia, una història que es viu al bell mig de les principals cruïlles de l'antifranquisme català.†



DISFRUTA LA VIDA SIN CARGARTE EL PLANETA

D'Andrew Simms i Joe Smith. Editorial Los libros del lince.

Els autors d'aquest llibre es pregunten si podem viure d'altra manera. No només per frenar la suïcida destrucció de la Terra, sinó pensant en el poc feliços que ens fan les nostres vides actuals, basades en el balafament, el sobreconsum d'energies fòssils, un sistema que condemna a la pobresa milions de persones i uns ideals purament publicitaris que no generen sinó insatisfacció permanent. Convençuts que viure pot ser apassionant si prenem consciència que menys és més, entonen un elogi de la vida senzilla extremadament oportú ara que a la crisi mediambiental se li suma la crisi econòmica.†



MUJERES ANTE LA GUERRA

De Cynthia Cockburn. Editorial Icaria.

Aquest llibre, fruit d'uns 130.000 km de viatges durant un període de dos anys, examina l'activisme femení contra la guerra en llocs tan llunyans uns d'uns altres com Sierra Leone, Colòmbia o l'Índia. Ens mostra dones situades en costats diferents en els conflictes de l'ex-Iugoslàvia i d'Israel, dones que rebutgen el racisme, l'odi i la culpa col·lectiva, que treballen conjuntament en pro de la pau i de la justícia. Aquesta obra descriu les xarxes internacionals que s'oposen tant al militarisme nord-americà com al d'Europa Occidental, i a la cridada «guerra contra el terrorisme» i el seu racisme subjacent. Cynthia Cockburn forma part del moviment pacifista Dones de Negre.†



UNA MIRADA CULTURAL I +

RECOMANACIONS CULTURALS

L'article "Veniu a pintar Giocondes?" aporta reflexions entorn a l'art i la seva implicació en la construcció de comunitat i de servei públic

VENIU A PINTAR GIOCONDES?

Blai Mesa Rosés
Gestor cultural



Opino que una de les paradoxes més com-movedores que el devenir de l'art ha generat s'expressa singularment al voltant de la figura i de l'obra de Vicent Van Gogh. Artista que va desenvolupar una mirada particular, resultat d'un intens treball d'experimentació i aprofundiment en el llenguatge pictòric i la representació de la realitat. Ignorat en vida, ara és una icona magnètica de la història oficial i del mercat de l'art. El seu llegat és present, es mostra a través de la seva obra, ens arriba i ens commou. El seu llenguatge, la seva mirada, però, se'ns escapa a molts nivells de comprensió. Què veiem quan mirem un Van Gogh?

La Gioconda. Recordo amb especial significació la meua primera i única presa de contacte amb aquesta icona, una de les més adulades de la història de l'art. Al Louvre de París, després d'una hora de cua i una altra hora de recórrer salons i més salons majestuosos, vaig entrar a una sala on un estol de persones, majoritàriament japonesos, rodejaven un quadre que quedava fora del camp de visió. Tots lluitaven ordenadament per ubicar-se davant del quadre i fer-se una foto. La multitud era tal que captar la imatge íntegra de la Gioconda era inviable. La foto resultant era totalment Muntadas. Jo no vaig arribar a veure la Gioconda, però sí sóc un fan de quedar-me embadalit davant dels múltiples i afectuosos somriures que un es creua al llarg dels dies. Suposo que la coneguda recerca de Leonardo cercant aquella expressió diàfana i serena fou tan vibrant com ho és aquest bon hàbit meu.

Opino que la Gioconda o els Girasols de Van Gogh han quedat atrapats, en gran mesura, dins la lògica ferotge de l'espectacle. El matisos del seu llenguatge, els processos de recerca, la documentació, tot el que precedeix a la síntesi magistral, ens són estranyament inabastables. I potser és per això que ens quedem badoocs davant d'aquestes icones i rarament ens atrevim a jugar, a provar o a escriure amb la font de coneixement que desprenen o representen. Aquesta tarda, escoltant Martin Barbero m'ha copsat una idea que ell argumentava: avui la gent no escriu. El ciutadà ha estat educat per llegir, no per escriure. Els sabers no són compartits, són curriculars i lineals. El polític no escolten, els ciutadans no participen. No escriuen.

Tornem a Muntadas i el seu lema: ART=VIDA. Si acceptem aquesta idea i la portem al terreny de l'acció, les preguntes són penetrants. L'art no és als museus? Qui és l'artista? Què fa? I més enllà: l'art és un servei públic? L'art és una tecnologia social? Una estratègia de coneixement? Un principi d'acció?

Últimament aquestes i d'altres preguntes semblen impregnar amb força el món cultural, teixint una densa amalgama que va perfilant el concepte d'Art Públic. He de reconèixer que en mi aquest atzucac molt sovint es tradueix en una entelèquia inquietant. Afortunadament vivim en un context propici que ja fa lustres que escomet aquesta nova batzegada a la que l'irreductible esperit subversiu de l'art ens té tan ben acostumats.

Idensitat (Manresa-Calaf-Mataró-Priorat), Projecte-Públic (Gràcia), El Dispositiu (Tarragona) o Zona Intrusa (Mataró) són alguns bons exemples d'art públic a Catalunya. Aquests projectes i la seva experiència ens permeten connectar amb un treball compromès a l'hora d'abordar aquest tema. En un exercici no del tot escrupolós, que espero trobeu lícit, acabaré aquesta reflexió amb un gest tan propi dels nostres temps com és el *cut&paste*. A continuació recullo alguns textos extrets de la filosofia que presenten aquests projectes i que poden acostar, en el seu conjunt, una definició del que l'art públic admet com a propi avui aquí:

Idensitat

Es planteja com un observatori del territori i un laboratori de desenvolupament de projectes. Amb això es vol propiciar un camp d'acció, experimentació i debat prenent en consideració el moment d'intensa transformació que experimenten, de forma diferent, cada un dels llocs que es proposen: Calaf, Manresa, Mataró i el Priorat. Es posiciona com a espai de producció i d'investigació en xarxa, basat en el camp de l'art, per a l'exploració de noves formes d'implicació i interacció en l'espai social. Les línies de treball que defineixen Idensitat són: la producció de projectes per a contextos específics, la realització d'accions educatives amb la inserció de col·lectius locals i la producció de projectes de documentació. www.idensitat.org

Projecte Públic

El que sí és clar és que l'art públic està vinculat a contextos concrets, tant físics com socioculturals, i intenta posar en relació aquests espais amb la vida de la gent que els habita. <http://www.projectepublic.net>

El Dispositiu

És un projecte de projectes entrecruats. És un espai de producció de propostes en què persones, col·lectius i entitats de diversa índole participen en el desenvolupament teòric i pràctic d'accions i intervencions destinades a promoure interrogants sobre el paper de l'art i de la cultura en la quotidianitat de la ciutat i dels seus habitants. El Dispositiu parteix del concepte *work in progress* com a màxima que possibiliti l'aparició de noves perspectives que puguin afavorir la participació oberta de persones i de col·lectius. www.eldispositiu.net

Zona Intrusa2

És un projecte artístic i educatiu que cerca provocar la intersecció d'aquests dos camps per a la producció d'un espai de coneixement i d'experimentació compartit. Un procés col·lectiu i no com un 'servei' ofert per l'administració als centres educatius, per a l'execució del qual se sub-contrata un 'proveïdor'. <http://zonaintrusa2.pbwiki.com>

“LA FAM AL MÓN” I “DESIGUALTATS EN DEMOCRÀCIA”

“Referències”, una col·lecció emblema d'Eumo Editorial, arriba als 50 títols.

I ho fa amb dos títols de contingut marcadament social: LA FAM AL MÓN, de Salrach, i DESIGUALTATS EN DEMOCRÀCIA, de Requejo i Gonzalo.

Una monografia del professor Josep M. Salrach sobre la història de la fam, escrita amb rigor i passió, és el llibre número 50 de la col·lecció “Referències”, una de les que ha donat més prestigi al catàleg d'Eumo Editorial entre el públic acadèmic. *La fam al món*, de Salrach, juntament amb una altra novetat de la mateixa col·lecció, *Desigualtats en democràcia*, dels polítics Ferran Requejo i Eduard Gonzalo, es van presentar el dia 18 de març en un acte que va aplegar un bon nombre dels historiadors que han publicat a Eumo des de l'inici de l'editorial, ara fa justament 30 anys.

L'objectiu de Salrach en el seu llibre és mostrar l'estat actual de les crisis de subsistència, copsar-ne la gravetat, i explicar-nos com s'ha arribat a la paradoxa d'un món globalitzat en el qual, pel cap baix, 963.000.000 de persones continuen patint fam de forma crònica. Requejo i Gonzalo analitzen les principals teories sobre la justícia socioeconòmica desenvolupades fins a l'actualitat i advoquen perquè els estats democràtics pluralitzin les seves bases normatives, en la mesura que el pluralisme polític és un valor irrenunciable per assolir societats políticament més justes.



Tot i que la col·lecció “Referències”, sempre des d'una òptica transversal, s'ha centrat més en la història de Catalunya, també ha publicat treballs de recerca en l'àmbit de l'antropologia, l'economia o la sociologia. Ha publicat algunes de les veus més destacades de la historiografia del nostre país, com Àngel Duarte, Ernest Lluch, Jordi Nadal, Borja de Riquer o el mateix Joaquim Albareda, director de la col·lecció. Però també ha traslladat al català el pensament de reconeguts intel·lectuals de fora, com Bisson, Hobsbawm o Said.†

PER SANT JORDI, LLEGIM TOT L'ANY. PER SANT JORDI, LLEGIM TOT L'ANY. PER SANT JORDI, LLEGIM

AGENDA CULTURAL 10 HORES DE LECTURA DE PLA. (23 d'abril). Teatre municipal de Palafrugell - JOSEP MOMPOU. Antològica. (13/03 al 14/06). La Pedrera - LA CASA DE BERNARDA ALBA de F. Garcia Lorca, direcció Lluís Pascual. (29/04 al 28/06). TNC - ARTESANIA 08 (18/03 al 13/04). Artesania Catalunya BCN - Plastilina de M. Buchaca, direcció Marta Angelat. (23/04 al 24/05) Sala Beckett - JORNADES PONCIANES. (30/04). Mirador del CCCB - ELS PASSOS DE FRONTERA. Fotografies d'A. Mauve (4/04 al 17/05). Museu Memorial de l'Exili (MUME). La Jonquera - SWEENEY TODD, direcció Mario Gas (31/04 a 6/06). Teatre Apolo - SENSE FI/CONQUASSABIT, Gelabet-Azzopardi (16/04 al 26/04). LLIURE - SOMNIS DE SOMNIS i MOLTS RECORDS PER A IVANOV (Primavera 08). Círcol Maldà - ZAPPA, BCN 216 (7/04). L'Auditori - FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA REC (25/04 al 2/05). Tarragona - EL DISPOSITIU (a partir del 20/04). Tarragona

EL PROCÉS DE BOLONYA

DUES VISIONS SOBRE LES OPORTUNITATS I ELS RISCOS D'AQUEST PROCÉS

Els articles de Josep Ferrer Llop i Laia Ortiz aborden les llums i ombres que envolten l'aplicació de l'anomenat procés de Bolonya a l'Estat espanyol i a Catalunya, i que han situat al centre del debat públic la universitat pública.

BOLONYA, CATALUNYA, EUROPA. QUÈ HOMOLOGUEM?

Laia Ortiz
Diputada i vicepresidenta d'ICV

Ja fa mesos que sentim i llegim als mitjans de comunicació diverses opinions sobre l'aplicació de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES). Podem trobar tot tipus de posicionaments, des de l'exaltació més absoluta de les seves bondats a la crítica més corrosiva sobre les implicacions que té l'aplicació de "Bolonya". Aquesta polarització de posicions ha dificultat força la comprensió del debat per part de la gran majoria de la ciutadania, que difícilment es pot formar una opinió quan no veu punts de trobada en les diferents versions.

La polèmica i el soroll han augmentat davant els últims esdeveniments que han posat les universitats en el punt de mira, alhora que han desviat l'origen del problema a l'àrea de l'ordre públic. La pregunta és: com hem pogut arribar a aquesta situació de conflicte, sense ser capaços d'apropar postures i deliberar per tal de veure quina és la millor aplicació dins del marge legal establert? La resposta, segurament, passa per reconèixer mancances en la gestió de la política universitària, en els retards, en la improvisació i en la manca de lideratge dels responsables públics de saber explicar de què parlem, de com s'aplicarà i, sobretot, per què davant dels canvis profunds que s'anunciaven no es parlava dels recursos econòmics que els acompanyaven.

Però la resposta també passa per reconèixer que en els anomenats anti-Bolonya o crítics hi trobem un col·lectiu heterogeni i, per tant, hem d'aïllar aquells que utilitzen el debat com a excusa per boicotejar el normal funcionament de les universitats i també per sabotejar els espais de diàleg i de proposta existents.

Més enllà d'aquest col·lectiu hi trobem gran part de l'alumnat i un nucli creixent de personal investigador que expressa un malestar profund sobre la situació de les universitats i uns recels importants davant l'EEES.

Davant posicions confrontades sobre l'aplicació, ens trobem amb el dubte de si l'EEES és una oportunitat o un problema. La resposta no pot ser l'atrinxerament en postures cofoies sobre l'aplicació. Les pors i incerteses estan fonamentades en què la construcció del nou sistema universitari s'està fent precisament en un context de globalització neoliberal, amb l'existència d'un Acord General de Comerç i Serveis i de la Directiva Europea de liberalització de serveis que afecten directament l'educació superior.

A més, hem de tenir en compte que les universitats catalanes fa temps que arrossegueu greus problemes de finançament insuficient, poca coherència en l'aplicació dels objectius socials de les universitats, precarització de la situació del professorat i del personal investigador, debilitat de les organitzacions d'estudiants, etc.

És en aquest context internacional i nacional on hi treu cap el Pla Bolonya. Un naixement amb principis generals poc concrets, que poden ser una oportunitat o un problema afegit.

Dit això, hem de veure com encarem el futur, com sortim de l'atrinxerament i del conflicte. Ara ja no toca Sí o No a Bolonya. La nostra responsabilitat és reorientar la seva aplicació, fer lluir les llums i esborrar les ombres que acompanyen l'EEES.

Des d'ICV entenem que cal homologar-nos amb Europa però no parcialment, sinó amb totes les conseqüències. El procés només serà una oportunitat per millorar si ens volem posar a l'alçada d'Europa amb totes les condicions: homologant títols però també invertint recursos per enfortir la vocació de servei públic de les universitats, per millorar l'equitat en l'accés a l'educació superior, amb un sistema de beques també homologables a països com Alemanya o Suècia, invertint en recerca i reduint la precarietat existent a les universitats. Aquestes són reivindicacions històriques de l'esquerra transformadora. Aquesta és l'homologació que no genera pors ni recels. L'EEES comporta noves obligacions per a les universitats i per això necessitem recursos, però també millorar-ne la seva gestió.

Aquí totes les parts, totes les administracions i tots els actors de la comunitat universitària han d'assumir responsabilitats per sortir de l'atzucac on ens trobem. A ICV, en aquest camí, ens hi trobaran treballant pel diàleg, per l'entesa i per la millora de les ombres que deixa el Pla a casa nostra. Però posem-nos-hi plegats, uns i altres, perquè el futur de la universitat catalana té molt a veure amb el futur del nostre país.

PROS I CONTRES DEL PROCÉS DE BOLONYA

Jospe Ferrer Llop
Catedràtic de Matemàtica Aplicada de la UPC

Hores d'ara s'ha creat tanta confusió amb Bolonya que no és fàcil clarificar la situació en poques ratlles. Intentem, si més no, abordar alguns dels aspectes més rellevants.

(1) Homologació

En sentit estricte, el procés de Bolonya pretén harmonitzar les titulacions europees estructurant-les en dos cicles (grau i màster) seguint el model anglosaxó. D'una banda, s'espera així facilitar les convalidacions i per tant fomentar la mobilitat d'estudiants i de professionals europeus. D'una altra, fer més atractiu el sistema universitari europeu per a estudiants forans. Mesures complementàries en la mateixa direcció són el "crèdit europeu" (quantificador de l'esforç requerit per a cada titulació) i el "complement al títol" (explicació detallada dels seus continguts).

Ningú no sembla qüestionar la bondat d'aquests objectius. Però la primera objecció és si el doble cicle és el camí adequat des d'un punt de vista acadèmic. De fet, en medicina, arquitectura i diverses enginyeries s'ha optat pel cicle únic.

Una segona objecció és que, sense una política adequada de taxes i beques, les classes populars poden sortir-ne discriminades ja que tindran més difícil l'accés als màsters i a la mobilitat. Tanmateix, és en mans dels governs tancar aquestes escaletes, o al contrari engrandir-les amb augmentos de les matrícules o amb la substitució de beques per crèdits.

El que ja és un desastre confirmat és que l'Estat espanyol és un dels pocs que ha optat pels graus de 4 anys, en lloc dels majoritaris de 3. Més incomprensible, quan ja partiem de diversos primers cicles de 3 anys: en lloc de completar la nostra homologació a Europa, ens hi hem deshomologat del tot.

(2) Reforma pedagògica

Aprofitant aquesta reforma dels plans d'estudis, s'ha plantejat també una revisió dels sistemes pedagògics. Benvinguda sigui (amb Bolonya o sense) tota reflexió sobre la docència, més encara quan ha estat força oblidada en les darreres dècades.

Però és molt dubtosa la direcció seguida. Per exemple, prestigioses universitats estrangeres mantenen la classe magistral com a element bàsic. Més en general, sembla que s'ha optat pel dirigisme i pel paternalisme cap a l'alumnat, més que no pas per apel·lar a la seva responsabilitat i esforç.

D'altra banda, com abans, les insuficiències pressupostàries poden fer contraproductiu la reforma. En particular, poden dificultar encara més la compatibilitat de l'estudi i el treball.

(3) Mercantilització

També, ara, per part d'interessos privats, s'està aprofitant el procés de Bolonya per invocar noves mesures mercantilitzadores com ara la banalització dels continguts acadèmics i la seva submissió a les demandes del mercat, o l'hegemonia de les empreses en el govern de la universitat.

No resulta estrany si tenim en compte que el procés va néixer en ple domini ideològic del neoliberalisme i que, de fet, el document fundacional planteja com a objectius l'"empleabilitat" i la "competitivitat", mentre que només en documents posteriors es fa referència a la qualitat acadèmica o a l'equitat i cohesió social.

Però potser el problema central no és dilucidar si el procés de Bolonya és o no mercantilista. El problema és evitar la mercantilització de la universitat i defensar el seu caràcter de servei públic, acadèmicament solvent i socialment compromès.

A PEU DE CARRER

ICV *eu* EPM
d'esquerres i ecologistes de debò

Dissabte, 25 d'abril de 2009 · Centre Cívic Ter. (C/ Can Sunyer, 46. Girona)

Inscripcions d'assistència abans del 22 d'abril al telèfon 972 214 466 o bé al correu girona@iniciativa.cat

IGNACIO FERNÁNDEZ TOXO

SECRETARI GENERAL DE CCOO

Va néixer a El Ferrol, el 1952. Va ser secretari general de la Federació del Metall de CCOO des del 1987 fins al 1995. Des del 1991 fins al 2004 va ser titular del Comitè Executiu de la Federació Europea de Metal·lúrgics (FEM). Va ser escollit secretari general de CCOO en el 9è Congrés Confederal de CCOO, celebrat a Madrid el passat desembre de 2008.



“EL SINDICATO ES UN SUJETO POLÍTICO ESENCIAL EN LA CONSTRUCCIÓN DE UN PROYECTO SOCIAL, POLÍTICO Y CULTURAL DE CAMBIO Y TRANSFORMACIÓN”

| Entrevista David Cid

¿Cuáles son los objetivos de CCOO después del último congreso confederal?

Vienen concretados en nuestro Programa de Acción y marcan ya nuestra hoja de ruta en el próximo periodo: situar el *papel central del trabajo* en la sociedad; exigir un *cambio de modelo productivo* y una mejor redistribución de la riqueza para ganar en igualdad, cohesión social y sostenibilidad; desarrollar *más acción sindical en las empresas* y ampliar la cobertura de la negociación colectiva; contribuir a *globalizar los derechos* y la acción sindical; *incrementar la cooperación* en nuestro trabajo sindical; *asegurar la participación activa de la afiliación* y su vinculación a la actividad del sindicato; y gestionar los recursos humanos, técnicos y económicos *para la afiliación* y para mejorar la organización. En el desarrollo de estos grandes ejes de actuación hay que ubicar la propuesta sindical de CCOO.

¿Cree que el sindicato debe ser un actor principal en la construcción de una hegemonía social de izquierdas en el Estado español?

El sindicato es un sujeto político esencial en la construcción de un proyecto social, político y cultural de cambio y transformación. Un sujeto político que se ubica en el espacio de la izquierda social y que, evitando el *pansindicalismo*, ha presentado siempre sus credenciales para ganar hegemonía cultural, a partir de su papel relevante en el conflicto social. Somos conscientes de que la creciente irrupción de la sociedad globalizada, la intervención en la llamada sociedad de la información, exige de los actores sociales y políticos un permanente reciclaje cultural y una explícita voluntad de cambio; pero nadie ha logrado, a pesar de no haber dejado de intentarlo, neutralizar la función social y política del sindicato, y por eso, no renunciamos a hacer sindicalismo de clase con vocación de mayoría y objetivo de una sociedad más justa.



Obviamente, el contexto actual está marcado por la situación de crisis económica. ¿Qué análisis hace de la situación económica?

En España, dado el débil patrón de crecimiento, la crisis irrumpe con mayor virulencia sobre todo en lo que afecta a la destrucción de empleo. Somos el país que más empleo destruye de Europa. Hemos vivido por encima de nuestras posibilidades y cuando se ha pinchado la burbuja inmobiliaria, al superar el precio de la vivienda cualquier referencia coherente con los ingresos medios de los ciudadanos, nos hemos encontrado con unos activos que pierden parte del desmesurado valor alcanzado y una gran deuda (un billón de euros en préstamos hipotecarios; 98% del PIB anual) que deben pagar durante un largo periodo de tiempo.

¿Quiénes son los responsables de esta crisis económica?

El responsable principal tiene nombre y apellidos: el sistema financiero estadounidense, fuertemente condicionado por gestores y ejecutivos muy aficionados al llamado *capitalismo de casino*. Pero la economía mundial, como era de esperar en un sistema globalizado, se ha visto muy contaminada. Por eso, no nos equivocáramos si sentamos en el banquillo de los acusados a gestores, ejecutivos, dirigentes políticos y propagandistas del capitalismo financiero que no han cesado en su *cruzada ultraliberal*, y que de repente han acudido a toda velocidad a hacer cola en la ventanilla de “ayudas públicas del Estado”. Derrochan el dinero de los ciudadanos y con más cara que vergüenza reclaman recursos públicos para salir de la crisis. Incluso en retirada y con las cuentas de sus empresas intervenidas por los poderes públicos reivindican el programa liberal *después del paréntesis keynesiano* y, por supuesto, sin renunciar a millonarios sobresueldos que, dicen, figuran en sus contratos.

¿Cuáles son las propuestas de CCOO para salir de la crisis?

Partimos de dos grandes líneas de actuación que parecen despertar un elevado consenso: evitar que las personas en peor situación sean quienes sufran en mayor medida la crisis y transitar hacia un modelo productivo más diversificado con más protagonismo de bienes y servicios de mayor valor añadido que permitan un crecimiento económico más estable y con mejor distribución de la renta. Las rebajas a los tributos que giran sobre la renta no está comprobado que produzcan una mejora del crecimiento de la economía y la creación de empleo. En cambio, una política más expansiva en el gasto público sí permite, en determinadas ocasiones, limitar el efecto negativo del ciclo económico. La transición hacia un nuevo modelo productivo necesita inversiones en infraestructuras físicas, telecomunicaciones y recursos humanos, y una apuesta decidida por la educación y la formación, esenciales para la igualdad de oportunidades y para afrontar el cambio del modelo productivo. Propongo, en este sentido, un **Pacto de Legislatura por el Empleo, la Protección social y la Economía Productiva** con participación del Gobierno, las organizaciones sindicales y empresariales.

¿Cómo valora CCOO las propuestas lanzadas por la CEOE de abaratamiento del despido o de congelación salarial?

No las valora, las rechaza, son un ataque a un derecho laboral. No es aceptable que con 3,5 millones de parados, que pueden ser 4 en unos meses, las organizaciones empresariales propongan un abaratamiento del despido “dada la excesiva rigidez del mercado de trabajo”. En el origen y desarrollo de la crisis económica y financiera nada tienen que ver los costes laborales o la estructura del mercado de trabajo. Si acaso, cabe precisar que los costes laborales en nuestro país siguen por debajo de la media europea. Por otro lado, la congelación salarial es, además de sindicalmente inaceptable como medida general, económica y socialmente inviable para avanzar por la senda de la recuperación y el estímulo de la demanda.

¿Cree que las propuestas del Gobierno español van en la buena dirección?

Van en la buena dirección (mayor inversión pública, gasto social, fondo de inversión local, apoyo a sectores estratégicos de la economía...) pero adolecen de impulso global e integrador, son de corto recorrido y *no están todas las que son*. Por ejemplo, apuntalar la protección social atendiendo a su eslabón más débil, las personas desempleadas, debería exigir el mismo coraje que el Ejecutivo ha dispensado a las entidades financieras para aliviar su liquidez. Con tasas de paro cercanas al 19%, o se hace un esfuerzo adicional o mantendremos sin cobertura a centenares de miles de personas, aumentando el riesgo de exclusión social. El Gobierno debe tener en cuenta, por ejemplo, la idea de un proyecto de mayor calado como el que está defendiendo CCOO para el empleo, la protección social y la economía productiva.

¿Qué tipo de respuesta social se debe articular a la situación de crisis económica?

CCOO cree que la respuesta sindical ante una crisis como la actual tiene que apoyarse en dos pilares básicos: la firme voluntad de mantener engrasada la maquinaria sindical, la capacidad de iniciativa de nuestras organizaciones, y la necesidad de actualizar el diagnóstico de la situación y la agenda de nuestras prioridades para fundamentar las movilizaciones de empresa, sector y de ámbito territorial que estamos promoviendo. También en el contexto europeo, participamos e impulsamos movilizaciones concretas como las que llevaremos a cabo el 14 de mayo en varias capitales europeas, entre ellas Madrid, *en defensa del empleo, la protección social y una salida equilibrada y justa a la crisis.*

Podeu llegir l'entrevista íntegrament a la web:
www.noushoritzons.cat